

Tienduizenden
gezinnen kijken naar
dit vakje. Het is
beschikbaar
voor fraaie
reclame.

*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Bezuidenhout 76 te
's-GRAVENHAGE
Tel. 71622.

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Uw
advertentie
kan hier staan en
rijke vruchten
voor uw zaak
afwerpen.

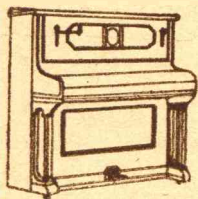
*

Inlichtingen bij
WERFKRACHT
Instituut voor
Commerciele propaganda
Bezuidenhout 76 te
's-GRAVENHAGE
Tel. 71622.

OUD AMSTERDAM

Amsterdam heeft, hoeveel er ook nieuw gebouwd wordt, toch nog altijd tal van oude straatjes en steegjes, waar het met de woninginrichting nu nog niet bepaald hygiënisch gesteld is. Maar voor het oog hebben die plekjes haar bekoring. Zie maar eens dit binnenplaatsje van het gebouw „De Hoeksteen” uit 1786, in de Oude Looiersstraat.

Vraagt eens aan

onzen nieuwen catalogus No. 65, waarmede U in drie jaar door eenvoudig huren eigenaar is van een

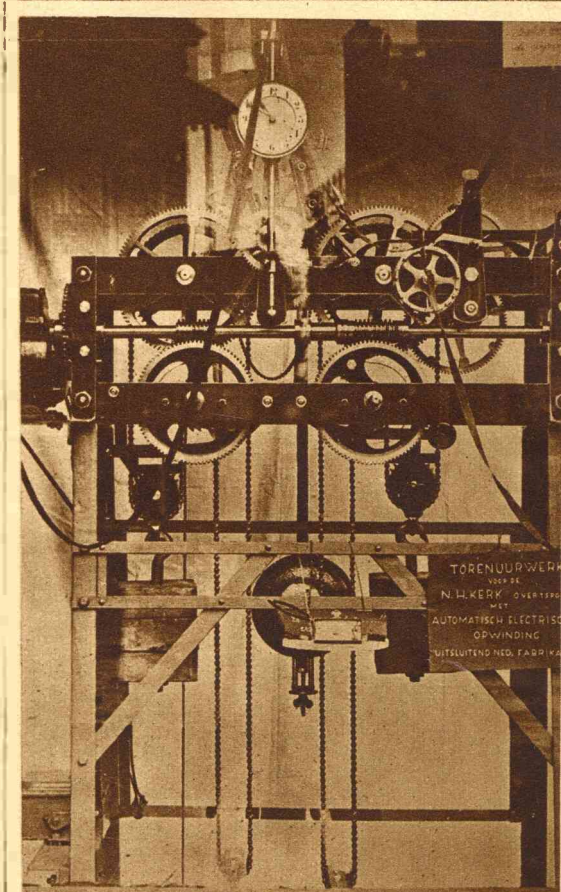
Piano - Kunstspelpiano - Vleugel - Orgel of Kunstspelorgel.

Meer dan duizend instrumenten worden jaarlijks door ons geplaatst. Wij leveren franco door geheel Nederland met tien jaar garantie, elk bekend fabrikaat.

N.V. HEES & Co., Delft, Piano- en Orgelfabr.

Dr. E. Lasker, de beroemde schaakspeler, bij zijn aankomst aan het Centraal Station te Amsterdam gekiekt. Zijn komst hier staat in verband met de kampioenswedstrijden te New York, waarop de grootmeester ditmaal niet is uitgenodigd.

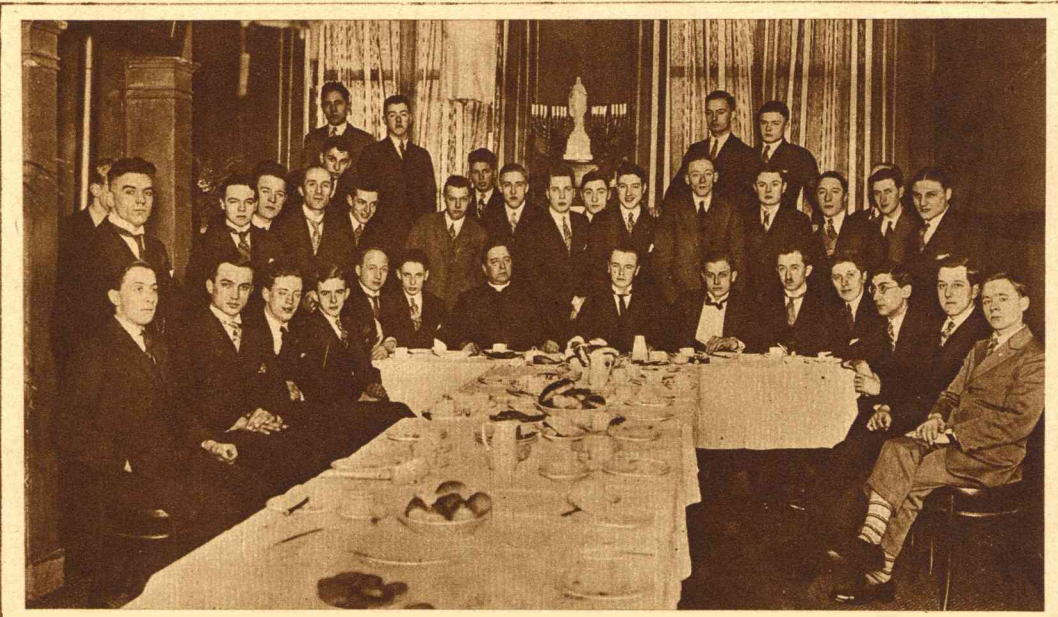
Een foto van het uurwerk, dat eerlang in den toren van de nieuwe N.-H. kerk aan den Laarderweg te Hilversum geplaatst zal worden.

Ds. J. D. van Calcar, doopsgezind-predikant te Beverwijk, hoopt den 9den Februari zijn 25-jarig ambtsjubileum te vieren.

Op 63-jarigen leeftijd is overleden Ds. J. Buenk, predikant bij de Ned. Herv. Gemeente te Amsterdam. Ds. Buenk was voorzitter van de zendingsvereniging Het Java-Comité.

De R. K. Kring te Haarlem heeft zijn derde lustrum gevierd. Hierboven een foto, genomen tijdens het gemeenschappelijke ontbijt op Zondag j.l.

Ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van den Algem. Ned. Metaalbewerkerbond op 15 Januari, zullen de 26000 leden een geëmailleerde plaquette ontvangen, voorstellende de Organisatie. „Uit een ordellozen hoop steenen bouwde de organisatie een welgeordend gebouw." Het ontwerp is van den heer Jan Eisenloefel.

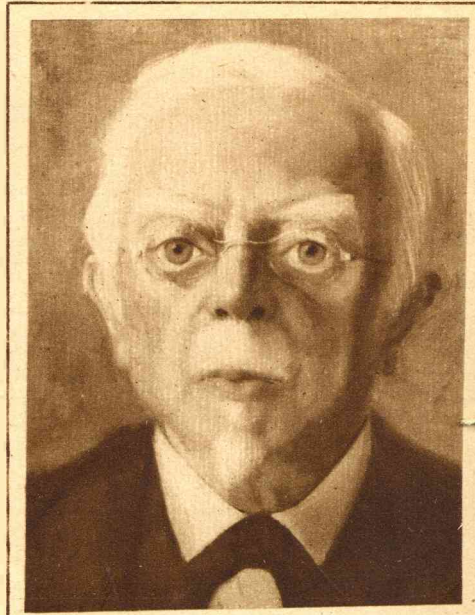
Jacob Hamel viert Zaterdag 15 Januari zijn 25-jarig jubileum als toonkunstenaar. Uit de onder zijn leiding staande zangkoren heeft zich een commissie gevormd, om hem dien dag te huldigen. 22 en 23 Januari geeft Hamel met zijn gezamenlijke Mannen-, Gemengde- en Kinderkoren Concerten in het Concertgebouw, terwijl op 15 Januari een groote receptie in Krasnapolsky wordt gehouden. Een eere-comité onder voorzitterschap van den heer W. de Vlugt, Burgemeester van Amsterdam, biedt den jubilaris een huldeblijk aan.

De Haarlemsche Zwem- en Poloclub organiseerde Maandagavond in Stoop's Bad, ten bate van het Olympiade Zwemfonds 1928, een nationaal Zwemfeest. De deelnemers.

* * *

Prof. Aug. Allebé. † Hoewel zijn gezondheid in den laatsten tijd minder werd, is toch nog voor menigeen de dood van prof. Allebé onverwachts gekomen. Hij was een man van groote beteekenis en vooral als directeur der Rijks-Academie van Beeldende Kunsten heeft hij buitengewone verdiensten gehad — een heele generatie schilders heeft hij opgeleid en hoezeer ook hun inzichten, hun opvattingen van die van den leermeester mochten verschillen, allen zagen vol eerbied en bewondering tot hem op. En nu dragen zijn talrijke leerlingen door heel kunstminnend Neerland rouw over den op 89-jarigen leeftijd ontslapene. Wij geven hierboven zijn door P. Mouthaan geschilderd portret.

Al onze abonne's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken (f 2000, f 600, 300, f 60, f 30). Niet alleen bij ongelukken, die voortvloeien uit een ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken VAN WELKEN AARD OOK, vermeld in onze voor alle abonne's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES: KEIZERSGRACHT 234 - TELEFOON 43304

ABONNEMENTSPRIJS:

Per week 12½ cent; Per kwartaal f 1.62½
bij vooruitbetaling (per post f 1.75). Voor het buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. VOOR ADVERTENTIËN wende men zich tot „Werfkracht“, instituut voor commerciële propaganda, Bezuidenhout 76. Telefoon 71622 Den Haag, of tot de administratie van dit blad.

HET VERLATEN KASTEEL

VRIJ NAAR HET ENGELSCH VAN IRVIN SELLER, DOOR W. N. STUIFBERGEN.

Zie voor korten inhoud van 't verhaal tot nu toe vorig en volgend nummer.

Als Mylord aan u schrijft misschien, wilt u mij dan zijn adres zeggen?" „O.... zeer zeker," antwoordde Hector Warren, naar de theetafel teruggaand. „'t Is in orde," zei hij, zich naar Signa toe buigend. „Mijnheer Podswell en u zullen morgen gaan. Ik zal haar vanavond schrijven dat ik van haar invitatie gebruik hoop te maken. Nu moet ik toch werkelijk gaan. Goeden avond, we zullen elkaar bij Lady Rookwell ontmoeten."

„Goeden avond mijnheer Podswell. Ik hoop dat Lord Delamere u de predikantsplaats toewijst," en weer speelde de vreemde glimlach om de lippen.

„Ik.... ahem!.... Dank u," antwoordde de rector, hem de hand schuddend als ware het een pomp-handle. „Zeer verplicht!"

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Ik ben blij dat u gekomen bent," zei Lady Rookwell.

Het was de avond van het diner in de Villa, zooals Lady Rookwell's sierlijk huis genoemd werd, en niettegenstaande haar verzekering dat 't een klein „familie-partijtje" was, waren een groot aantal menschen in het deftige salon bijeen. Mylady was gekleed in zwart satijn en had hare diamanten en sieraden voor deze gelegenheid aangedaan. Hare scherpe oogen flonkerden nog sterker dan haar diamanten toen ze ze op Hector Warren liet rusten. Een half-sarcastische en goed-gehumeurde glimlach speelde om de bleke lippen. Er heerschte een plotselinge stilte, toen Lady Rookwell hem met haar klare stem welkom heette, en degenen die dezen geheimzinnigen vreemdeling nog niet gezien hadden, keken hem nieuwsgierig aan.

„Ja, erg blij," herhaalde Mylady, „ik denk wel dat u zich zult vervelen. Diners verlopen altijd zoo saai. Ik kan maar niet begrijpen waarom de menschen er heengaan en ze ze geven. U zult hier wel eenige kennissen ontmoeten denk ik."

Hij keek door het met kleine elektrische lampen verlichte salon en knikte tegen den kapitein en Dr. Plumbé. Dan trad hij op Sir Frederic toe die verbijsterd en met een trek van ongenoegen op het gelaat tegen den muur leunde en stak de hand uit: „Hoe maakt u het, Sir Frederic?"

Sir Frederic werd donkerrood en staarde een oogenblik naar het onbeweeglijke gelaat alsof hij hem een hatelijkheid wilde toevoegen, doch de zekere wijze van optreden van den ander overdonderde hem.

Aarzelend gaf hij hem een hand en een „Goeden avond" mompelend, liep hij brusk weg.

Hector Warren was geenszins verrast door deze koele ontvangst, en wendde zich kalm als gewoonlijk naar Dr. Plumbé.

Terwijl hij met den dokter over het komende jachtseizoen sprak, hield het gepraat en gelach plots op en opkijkend zag hij dat Mr. Podswell en zijn vrouw met Signa binnentrad.

„Lieve hemel," mompelde de dokter zachtjes, „wat een lief meisje is dat. Ze ziet er vanavond aantrekkelijker uit als ooit tevoren."

„Spreek u over miss Grenville?" vroeg Hector Warren, flauwtjes glimlachend.

„Natuurlijk," grinnikte de kleine dokter. „Wie anders?"

Op dit oogenblik keek Signa in hun richting, en zag niet alleen den dokter, maar ook de slanke figuur naast hem, en de flauwe kleur op haar wangen werd vuurrood.

Hoewel allen om het schoone meisje heen drentelden, wier verschijning zulk een plotselinge bewondering en nieuwsgierigheid had veroorzaakt, bleef Hector Warren naast den dokter. Sir Frederic,

wiens gelaat om beurten rood en bleek was, draaide even heen en weer, dan, als een mot om een brandende kaars, ging hij op haar af.

Hector Warren, met een hand op den rug van een stoel, wachtte tot allen haar begroet hadden en toen het diner werd aangekondigd naderde hij haar zoo kalm en bescheiden, dat hij niet werd opgemerkt.

Ze keek op toen hij zich boog voor haar, en gaf

well in de geheele streek en nog voor de soep verdwenen was, schenen allen gelukkig en vroolijk, behalve de arme Sir Frederic. In een groot gezelschap was hij meestal verlegen en een slecht prater. Met Signa naast zich voelde hij dat hij niets zeggen kon. Verscheidene malen trachtte hij een gesprek aan te knopen. Hij merkte op dat het een mooie dag was na dien hevigen storm en kleurde dan hevig bij het zinspelen op haar avontuur, maar Signa merkte het niet op, en was het met hem eens, dat het buitengewoon mooi weer was.

„Houdt u van Rijnwijn of champagne bij de soep?" vroeg hij.

„Rijnwijn alstublieft," antwoordde Signa verstrooid, want op dit oogenblik lachte Lady Bumbleby om iets dat Hector Warren had gezegd, en Signa trachtte er iets van op te vangen.

„Neen water astublieft," verbeterde ze zich haastig, „ik vraag u vergiffenis!"

„Ik zei alleen maar, dat ze in den laatsten tijd nogal veel zalm hebben gevangen," verklaarde de ongelukkige Sir Frederic.

Signa trachtte haar gedachten op hem te concentreren, doch Hector Warren's muzikale stem, niet ernstig maar vroolijk en opgewekt, klonk helder over de tafel, en niet wetend, dat Sir Frederic hem met onderdrukte woede aankeek, vroeg ze:

„Wat zegt mijnheer Warren toch, dat allen zoo doet lachen?"

„Ik weet 't niet! Zeker een of andere flauwe mop. Er zijn van die menschen, die vroolijk kunnen zijn als ze maar willen."

Signa staarde hem met onverholen verbazing aan: „Denkt u dat mijnheer Warren zó iemand is," zei ze verwonderd. „Hij is altijd ernstig — en toch —." Ze zweeg.... ze herinnerde zich zijn gelaat en zijn stem in de baai.

„Ik had het niet over hem," riep Sir Frederic, trachtende kalm en onverschillig te spreken, waarin hij volkomen faalde. „Ik houd niet van dergelijke onzinnige moppen. Zulke „aardige" menschen verfoei ik uit den grond van m'n hart."

Signa glimlachte, toen hij Hector Warren een aardigen man noemde, en Sir Frederic, die dit opmerkte, werd vuurrood en boog zich eenige oogenblikken in stilte over zijn bord. Dan deed hij nogmaals een poging. Hij trachtte Hector Warren's geluid te overstemmen, en poogde Signa's belangstelling voor het Park, zijn moeder en zijn menschen op te wekken, doch alles was te vergeefs, want hoewel Signa hem gepast antwoordde, wist hij toch, dat ze het prettige, open gelaat tegenover haar, gade sloeg, en slechts half naar hem luisterde. Dan, met een felle, onstuimige jaloezie in zijn borst, verviel hij in diep stilzwijgen.

Kort hierop werd een naam genoemd, welke zijn aandacht trok. Het was Lady Rookwell die sprak.

„En hoe maakt u het op de Grange, mijnheer Warren. Hebt u al genoeg van Lord Delamere's toestemming om u met stof te bedekken en u dood te vervelen in zijn verlaten bibliotheek?"

„O geenszins vermoeid, Lady Rookwell, ik begin veeleer tamelijk met het stof vertrouwd te raken!"

„Hm," grinnikte Mylady, „u ziet er anders niet als een boekenworm uit."

„Moet ik hieruit opmaken, dat ik in uw oogen een grooter gek ben dan ik er uitzie, of dat ik een grooter idioot schijn dan ik werkelijk ben?"

Lady Rookwell stemde met de algemeene vroolijkheid in.

„Ik weet 't nog niet. Binnen enkele dagen hoop ik er zeker van te zijn. In ieder geval is u niet zoo'n gek als uw vriend Lord Delamere."

Een herinnering aan de eerste ijsperiode van dezen winter, die volgens velen, o.a. hen die hier op dit plaatje staan, veel te kort geduurd heeft, terwijl anderen hopen, dat een herhaling ervan zal uitblijven tot minstens December 1927.

hem haar hand. De glimlach op haar gelaat, waardoor Sir Frederic's stemming als bij tooverslag was omgekeerd, was verdwenen en ze zag er eenigszins bleek uit.

Haar groote grijze kijkers sloeg ze voor de blikken zijner donkere oogen neer, en ze zuchtte bijna onhoorbaar toen zijn hand de hare zachtjes omsloot. „Ik dacht dat u nooit kwam," mompelde hij maar niet zoo zacht of Lady Rookwell verstond hem.

„Ik ook!" zei Mylady, „en als je me nog een kwartier had laten wachten, kindlief, zou ik je voor de rest van mijn leven gehaat hebben, zoo lief en aantrekkelijk als je bent. Ik houd er niet van mijn diner bedorven te zien, omdat een jong meisje haar haar niet goed kan krijgen of een bloem niet goed zitten wil."

„'k Zou niet graag uw ongenoegen op m'n hals halen, Lady Rookwell. Mijn haar is de schuld er niet van, de eenigste bloemen die ik draag kreeg ik nog van Archie toen ik de poort uitging." En ze boog het hoofd om eenige madeliefjes in de donkere zijden haren te laten zien.

Lady Rookwell wenkte naar Sir Frederic die voortdurend in de nabijheid was gebleven, en zei: „Sir Frederic, wilt u Miss Grenville naar binnen geleiden? Mijnheer Warren zorgt wel voor Lady Bumbleby!"

Een lichte schaduw kwam op Signa's gelaat toen Sir Frederic verheugd op haar afkwam, doch Hector Warren liet niets van zijn blijkbare ontstemming merken, en zeker hoorde Lady Rookwell niet het: „Naar den drommel met haar," dat over z'n lippen kwam.

Toevallig, of met een speciale bedoeling waren Signa en Sir Frederic vlak tegenover Lady Bumbleby en Hector Warren gezeten. De rector zat aan het ene eind van de tafel en Lady Rookwell aan het andere.

Er was geen betere gastvrouw als Lady Rook-

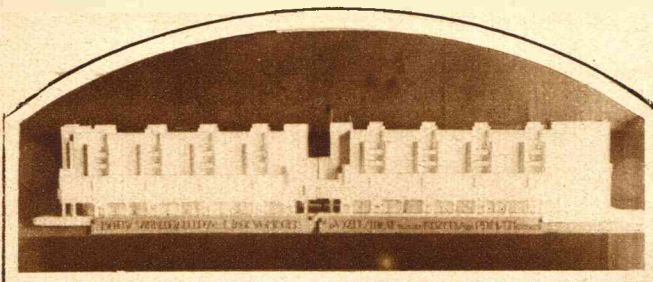

Heineken's Bierbrouwerij, die, zooals men weet, haar gebouwen heeft aan weerszijden van de Jacob van Campenstraat en deze met een luchtbrug heeft verbonden, heeft tot B. en W. het verzoek gericht, dat gedeelte J. v. Campenstraat te mogen onttrekken aan het verkeer. Als tegenprestatie is zij bereid, aan de gemeente af te staan het bekende perceel „De Bisschop” op den Dam, dat haar eigendom is. Links: het af te sluiten straatgedeelte; rechts: „De Bisschop”.

Het bekeuren is begonnen! De ambtenaren der belasting zijn weer druk bezig met het controleren der rijwielplaatjes. Die er nog geen heeft, zorgte dus, er dadelijk een aan te schaffen. Doe het nu!

STADSNIEUWS

Hoe de „derde Vijzelstraat” zal worden. Een maquette van de Vijzelstraatbebouwing tusschen Keizers- en Prinsengracht. De door den architect J. v. d. Mey ontworpen winkelgalerij met étagewoningen.

* * *

Marius Spree heeft op het oogenblik in den Plantage Schouwburg — jaren geleden zyn schouwburg, waarin hij nu weer voor eenigen tijd is teruggekeerd — weer groot succes met een van die volksstukken, die hij zijn publiek steeds weer weet voor te zetten. Ditmaal is het George Mentone's „De Witte Non”, waarin Mevr. Sophie Spree de titelrol en de heer Spree zelf de mannelijke hoofdrol vervult. Hierboven een tafereel tusschen deze beide hoofdpersonen.

Enige maanden geleden is op het Y te Amsterdam een schuit met 150 betonpaalkoppen omgeslagen. Men is op het oogenblik bezig, ze weer boven water te brengen.

In het Stedelijk Museum is een tentoonstelling geopend van Neger-plastieken uit den Congo. De tentoonstelling is ingericht door den heer C. van Lier, dien we hier met zijn arbeid bezig zien

TOONEELPRAATJE DOOR FRANS MEIJER

Hélène Treep Vink in: „De Krijtkring”.

Louis Saalborn in: „De Krijtkring.”

Sophie de Vries in: „De Krijtkring.”

Bij 't Nieuwe Nederlandsch Tooneel in den Hollandschen Schouwburg, ging van de week de eerste opvoering van „Krijtkring”: Kreide-kreis van Klabund.

't Was hoofdzakelijk om van Louis Saalborn te laten zien, waartoe hij in staat was, als regisseur en als teekenaar.

Gedurende de geheele opvoering dacht je onwillekeurig aan een ander experiment, indertijd bij Verkade van „De Gele Mantel” en achtereenvolgens dringen zich dezelfde gewaarwordingen op, die we bij dat spel hadden.

Het is hoofdzakelijk een soort nieuwsgierigheid, die je ondervindt, hier en daar vind je een volkstümme eigenaardigheid, die je reeds eerder op prenten zag, verklaard; het gegeven doet herhaaldelijk de vraag rijzen, in hoeverre het geval hier historisch juist is gegeven. En

dat moet allemaal niet voor een goede tooneelvoorstelling. Bovendien kan een curiositeit voor het algemeene tooneel weinig beteekenen en is een eenvoudig volksstuk als „De Jantjes” en „Een Huishouwe van Jan Steen” voor de ontwikkeling van het tooneel van heel wat meer belang, omdat daar aanraking is verkregen met de levende maatschappij van nu.

Nu was er hoofdzakelijk een mooi kleur- en lijnenspel te bewonderen, hier en daar een door Louis Saalborn of Hélène Treep Vink prachtig gespeeld en fijn gevoeld fragment te genieten.

Het hoogtepunt werd wel bereikt bij de bewuste Krijtkring-scène, waarin een nieuw soort Salomon's oordeel ten tooneele wordt gebracht en waarin vooral Hélène Treep Vink prachtige dingen te zien gaf.

Hector Warren knikte ernstig.

„Ik weet niet of ik mij dankbaar of ontstemd moet gevoelen,” zei hij. „In ieder geval ben ik blij, dat Delamere uw woorden niet gehoord heeft.”

„t Kan me niet schelen... hij had ze gerust mogen hooren,” zei de verschrikkelijke oude dame. „U moogt het hem gerust zeggen!”

Hij schudde het hoofd en een vreemde glimlach speelde hem om de lippen.

„Bent u misschien bang van hem,” vroeg Lady Rookwell. „Het schijnt dat Mylord nogal gauw met z'n revolver klaar staat.”

Er heerschte een drukkende stilte in de eetkamer, want het verhaal van Lord Delamere, die het meisje beroofd en daarna haar verloofde dood geschoten had, kwam allen in de herinnering. Doch Lady Rookwell gaf niets om een dergelijk stilzwijgen.

„Och ja, dat is waar ook,” vervolgde ze. „Hebt u ooit van Laura Derwent gehoord, mijnheer Warren?”

Hector Warren keek naar de zoldering en deed, alsof hij nauwkeurig zijn geheugen naging. — „Derwent — Derwent,” mompelde hij.

„O... als u u haar niet oogenblikkelijk herinnert, kent u haar niet!” zei ze kort. „Niemand, die haar eens zag, en vooral een man, kan haar vergeten. Laura Derwent is de meest frappante vrouw, die ik ooit gekend heb. Waar hebt u gezeten, dat u nimmer van haar gehoord hebt. Laura Derwent was de erkende schoonheid van de laatste drie jaren!”

Hector Warren keek spijtig voor zich uit. „Heb medelijden met me, Lady Rookwell, ik ben in zoo'n langen tijd niet in het beschaafde Engeland geweest.”

„Dat schijnt wel zoo!” zei Mylady kort. „Stel je eens voor, Sir Frederic. Mijnheer Warren heeft nog nooit van Laura Derwent gehoord.”

Sir Frederic keek op en trachtte te glimlachen, doch zijn gelaat verdonkerde, toen hij de kalme houding van zijn tegenstander zag.

„Sir Frederic kan u genoeg van haar vertellen,” zei Lady Rookwell boosaardig. „Twee jaar geleden heeft ze hier bij mij gelogeed. Ze is een nichtje van me, hoewel ze me tante noemt. Die jonge nichtjes noemen hun oudere familie-leden meestal tante. Je herinnert je haar toch wel, Sir Frederic?”

„O ja,” mompelde hij zenuwachtig, „natuurlijk!”

„Dat zou ik ten minste ook zeggen,” zei Mylady scherp. „Je was niet bij haar vandaan te slaan. Ze bracht alle hoofden hier op hol!”

„Je zou haar bewonderd hebben, kindlief,” — Mylady knikte nu naar Signa. „Donkere vrouwen houden altijd veel van blonde, en omgekeerd!”

Signa lachte zachtjes.

„Is dat alles?” vroeg Hector Warren, en deed werkelijk of hij buitengewoon ontstemd was. „Lady Rookwell, u zult ons toch iets sensationeels over miss Clara Derwent moeten vertellen, anders kan ze ons niet de minste belangstelling in boezemen.”

„Laura heet ze — niet Clara,” verbeterde Mylady scherp. „U schijnt een slecht geheugen te hebben voor zulk een jongen man — misschien komt het wel van studeeren en laat opblijven.”

Er klonk een algemeen gelach bij dit verwijt.

„Juist,” zei Warren, „maar de anderen behoeven er niet onder te lijden.”

„U verdient 't niet, maar 'k zal 't u toch zeggen. Ik heb een eigenaardigen brief van Laura ontvangen. Och ja, ik vergat nog te zeggen, dat ze, toen ze hier twee jaar geleden was, vreeselijk met de Grange was ingenomen. Ze moest en zou alles bekijken. Natuurlijk ging ze niet. Ze had maar wat graag gewild, maar ik gaf geen toestemming. De jonge dame was vreeselijk boos, maar daar ze mijn gast was, en mijn wil even sterk als de hare, verbood ik het... willen de dames de heeren alleen met hun wijn laten?” brak ze plots af. „Ik zal jullie de rest in het salon vertellen bij de thee. Mijnheer Warren stelt er niet het minste belang in, hoewel hij 't doet alsof.”

Hector Warren glimlachte en stak verwijtend de hand uit. „Wat heb ik gedaan, dat ik zoo gestraft moet worden?” zei hij.

Er klonk een algemeen gelach en Lady Bumbleby, haar oogen afvegend, zei: „Ik ga niet weg, voor u uw verhaal beëindigd hebt, Lady Rookwell.”

De gastvrouw lachte en zonk weer in haar stoel terug.

„Nu,” zei ze. „Laura ging niet en was vreeselijk boos op me. Toen ze wegging wedde ze met me, dat ze me tien flesschen champagne geven zou, als ze van Lord Delamere geen toestemming kreeg de verlaten Grange te bezichtigen. Ja... ze was van plan Lord Delamere op te zoeken en van hem permissie te vragen!”

„Was het goeie champagne?” vroeg Hector Warren met een air van belangstelling.

„O... dacht u dat ze faalde? Dan is u er glad

naast! 't Kost me mijn oude paarden halssnoer, dat ik, dom genoeg, tegen haar champagne inzette. Hier is haar brief. 'k Heb hem gisteren ontvangen.” Ze keek in haar taschje en zei dan tot een der livreeknechten: „Zeg tegen Grimes je dien brief uit m'n zitkamer te geven!”

Haastig ging de man weg, en de rector trachtte de weinige minuten, die ze moesten wachten te vullen door een gesprek aan te vangen. Niemand schonk hem evenwel eenige aandacht en aller oogen waren op Lady Rookwell gericht toen ze den brief in ontvangst nam.

„Hm!” zei Mylady, den brief doorkijkend. „Lady Foxwell is verloofd met Jack de Vere... Nee dat is het niet,” onderbrak ze. „O wacht hier is het. Ik kan u tot mijn genoegen berichten, lieve tante, dat u de weddenschap verloren heeft. U kan het paarden halssnoer wel naar Londen zenden... misschien moet er nog wat aan gedaan worden. Als dat het geval is, laat Blobs in Regentstreet er dan voor zorgen. Hij kan het best met die dingen omgaan. Ik heb dien geheimzinnigen Lord Delamere eindelijk ontmoet. Het gebeurde in een kleine herberg in Toscana, waar we voor den nacht onderdak hadden gezocht, wijl we plotseling door een zwaren storm werden overvallen. Doornat kwam hij binnen. Het scheen, dat hij hier verbleef. Het plaatsje heet... Cas — Cas — 't Is nogal onduidelijk geschreven. Ziet u er kans voor het te ontcijferen, mijnheer Warren?” en ze gaf het schrijven aan Lady Bumbleby, die het hem doorreikte.

De levende bontjas.

Hector Warren nam den brief aan, en Signa, die hem nauwkeurig gadesloeg, merkte, dat hij dit met een gelaten uitdrukking op zijn gezicht deed, alsof het verhaal opgehouden had hem te interesseeren, en hem begon te vervelen.

„O ja,” zei hij, „Casalina,” en gaf haar den brief terug.

„Casalina? Dank u wel!... Laten we verder gaan: Casalina heet het plaatsje, en hij verbleef daar waarschijnlijk voor een of ander avontuur. Ik wist zijn naam natuurlijk niet, en vond toevalligerwijze een enveloppe, die aan graaf Delamere gericht was... Nogal dom van Lord Delamere z'n brieven overal te laten zwerven,” onderbrak Lady Rookwell.

„Verder. Hij is een heel andere man dan u zich hem voorstelt. Hij is slank en heeft een heel prettig gelaat. Ook is hij niet zoo lichtgeraakt en onaangenaam als u schijnt te denken. Als men z'n ware karakter niet kende, zou men hem werkelijk een gentleman gedacht hebben. Hij was heel vriendelijk tegen ons en hoewel ik die weddenschap voor de aardigheid aanging, en om de waarheid te zeggen, toch wel wat bevreesd voor hem was, waagde ik het, hem in den loop van den avond te vertellen, dat ik de Grange van buiten gezien had en zoo graag het interieur wenschte te zien. En wat denkt u dat hij deed? Hij haalde werkelijk een velletje papier uit z'n portefeuille en schreef aan z'n agent het slot te mijner beschikking te stellen zoolang ik maar wilde.”

Een gemompel van verwondering steeg onder de gasten op, toen Lady Rookwell van den brief opkeek.

„Zoo! U ziet wel, mijnheer Warren, dat u niet de eenige persoon bent, die van Lord Delamere toestemming krijgt van zijn verlaten Grange gebruik te

maken. 't Spijt me u in uw eigen achtung te doen dalen, maar 't staat hier zwart op wit!”

„Als Lord Delamere mij zulk een gunst doet, is het hem onmogelijk het aan zulk een liefallige dame als Miss Laura Derwent te weigeren,” was het antwoord.

„Ahem! en is Miss Derwent van plan er gebruik van te maken?” informeerde de rector.

„Luister!” antwoordde Mylady. „Ik zei hem dat ik hem aan z'n woord hield en 't mij diepe ernst was. Hij antwoordde, dat ik met het slot kon doen wat ik wilde. (Hij heeft er trouwens toch genoeg!) en ik overweeg juist hoe aan te vangen. U behoeft niet verbaasd te zijn als ik ruimschoots gebruik maak van Lord Delamere's volmacht. — Het zou me inderdaad zeer verwonderen als ze dit niet deed,” merkte Mylady op, en deed den brief in haar taschje. „Nu wat denkt u van een dergelijke onbeschaamdheid?”

„Als ik met Lord Delamere sympathiseerde?” vroeg Hector Warren, met goed voorgewende onschuld.

„Nee, met de jonge dame!” zei Mylady scherp, van haar stoel opstaand.

Hector Warren opende de deur voor haar, alvorens te antwoorden, en zei dan achteloos, bijna onverschillig: „Ze verdiende te slagen. Ik hoop alleen maar, dat ze geen vreugdevuur van het oude slot maakt, of ze moet het wenschen te herbouwen,” en hij keek Lady Rookwell glimlachend aan, toen ze hem voorbij ging.

DE TIENDE HOOFDSTUK.

Als ik je zou vragen met me te whisten, misschien voelde je je dan wel beledigd,” zei Lady Rookwell.

De livreeknechten openden geruischloos de kaarttafeltjes, terwijl hare oudere gasten verheugd naar deze toebereidselen staarden.

„Alleen maar beschaamd,” antwoordde Signa, „want ik speel zeer slecht!”

„Dan zal ik je maar niet vragen,” riep Mylady ontstemd uit. „Trouwens je moet wat voor ons zingen. Om dezelfde reden zal ik mijnheer Warren er ook maar buiten laten, ofschoon hij ongetwijfeld een uitstekend speler is.”

„Hè, ik ben blij, dat ik weer adem kan halen,” glimlachte Hector Warren met een kop koffie in de hand. „Ik leefde in mijn schoenen, Lady Rookwell. Als u mij met rust wilt laten zal ik de muziek voor Miss Grenville omslaan, of een accompagnement op een kam spelen, wat u maar wilt. Mijn hart heeft van angst en vrees bij de gedachte met u, den rector en den dokter, te moeten whisten.”

„Goed dan,” zei Lady Rookwell, en tuurde scherp door de kamer. Hare oogen vielen op Sir Frederic, die lusteloos in een luien stoel zat met een portrettenalbum in de handen, doch verholten Signa en Hector Warren gade sloeg. „Natuurlijk speelt u mee, Sir Frederic?”

„Liever niet. Er zijn menschen genoeg.” „O ja?” was het antwoord, „maar hoe zult u uzelf dan amuseeren?”

Hij kleurde boos. „Maakt u zich over mij maar niet bezorgd, ik kan naar het zingen van mijnheer Warren luisteren!”

„Zoo,” zei Lady Rookwell koel, „dat is een mooi compliment, mijnheer Warren.”

Ze begaf zich naar een kaarttafeltje, waarom een aantal van haar oudere kennissen hadden plaats genomen. De livreeknechten liepen af en aan met thee en koffie, en er heerschte dat gewone plezierige gepraat aan de kaarttafeltjes en Lady Bumbleby, die niet van whist hield, omdat ze er bij denken moest, zette zich in een der comfortabele stoelen neer en bewoog Hector Warren haar wat te vertellen van de landen, waar hij geweest was en de menschen, die hij ontmoet had. Signa nestelde zich in een ruimen armstoel naast Hector Warren, en luisterde met half gesloten oogen, gelukkig toe.

„Wat een wonderlijk geheugen hebt u, hoewel u u zooveel Lady Rookwell's nicht niet kon herinneren,” zei Lady Bumbleby tot Hector Warren, „maar ik kan u moeilijk den geheelen avond met praten bezig houden. Wilde u niet zing n, Miss Grenville? Ik geloof dat ze slaapt!” Ze rekte den hals uit en wierp een scherp blik op haar.

„'t Is toch niet waar?” vroeg Hector Warren, zich zoo diep over haar buigend, dat hij bijna haar gezichtje raakte. Sir Frederic schrikte als door een naald gestoken van zijn stoel op.

„O neen!” zei Signa hem in de oogen kijkend. „Ik heb naar uw verhaal geluisterd. Zooiets hebt u Archie en mij nooit verteld,” voegde ze er verwijtend aan toe.

„Zoo!” mengde Lady Bumbleby zich in 't gesprek, „daar moet ik u dan dankbaar voor zijn, mijnheer Warren! U is een buitengewoon vriendelijk man, om een oude dame als ik zoo te amuseeren.”

„Dat komt er nu van!” zei hij tot Signa. „Nu laat u Lady Bumbleby mij haar dank betuigen! U kunt het goed maken, als u voor ons wat zingen wilt!”

Ik zat juist zoo knusjes!” zei Signa, lachend

In de in de afgelopen week gehouden Raadsvergadering der Gemeente Weesp, waarin de nieuwe burgemeester voor de eerste maal als voorzitter optrad, stelde het raadslid van Soeren voor, om stappen te doen teneinde tot ontmanteling van Weesp te geraken, daar, volgens hem, de wallen niets anders waren dan „molshoopen“, welke van niet het minste strategisch belang zijn. Ook in Mulden is een groot gedeelte der

DE WEESPER „MOLSHOOPEN“

wallen afgegraven, zei hij. Naar aanleiding hiervan zijn wij nog eens naar die wallen gaan kijken en hebben ze heusch zoo leelijk niet gevonden. Wat zegt u b.v. van de schilderachtige foto hierboven, genomen bij de Vechtribrug, met de wallen op den achtergrond? En van dit kijkje hieronder op het stadje; een aanlokkelijk beeld, waaraan de aanwezigheid der wallen allerminst schade doet

opstaand, en hij vergezelde haar naar de piano. Sir Frederic kreeg een plotselinge inspiratie. Hij was vlak bij de piano gezeten. Waarom zou Warren het liefste en schoonste meisje weer voor zich inpalm? Hij, Sir Frederic, zou tusschen beiden komen. Met een paar groote stappen bereikte hij de piano en opende haar, voor Signa en Hector er waren.

„O, dank u!” zei Signa met haar zachte, welluidende stem, waarmee ze ook een koeienjongen gedankt zou hebben, die een hek voor haar open hield, en deze woorden deden Sir Frederic's hart trillen.

„Hebt u... hebt u al muziek?” vroeg hij, en het drong tot hem door, dat zijn stem heesch en gehaast was, vergeleken bij die van Hector Warren...

„Ja ik heb ze mee genomen in het rijtuig,” antwoordde Signa, naar haar tante zoekend. Doch Hector Warren, na zich tegenover mevrouw Podswell verontschuldigd te hebben, dat hij haar bij 't kaarten onderbrak, had het haar reeds gevraagd en kwam terug met de mededeeling, dat Signa's tante de muziek in de hal had laten liggen.

„Ik zal de muziek wel even krijgen,” zei Sir Frederic.

„Dank u,” zei Signa dankbaar, toen hij rood en heet terugkwam, „wat zal ik zingen — of spelen?” en vriendelijk glimlachend keek ze naar hem op.

Sir Frederic doorliep snel de muziek en koos op goed geluk een lied uit, en voelde, dat Warren met grooter zorg voor haar gezocht zou hebben.

„Dat? Ik ben bang... enfin, ik zal 't probeeren als u wenscht!”

„O... ieder ander is ook goed,” mompelde hij verlegen. „Ik zocht dit niet met een speciale bedoeling uit. Zing maar wat u wilt, ik zal u in ieder geval dankbaar zijn.”

„Nu zal ik dit zingen!” zei Signa vastbesloten, en hij kleurde verraderlijk.

Hij hield met de eene hand de muziek vast en leunde met de andere op de piano, zijn geheele ziel raakte in vervoering bij het aanhooren van haar klare stem, en zoo verstrooid was hij, dat hij vergat om te slaan, en Signa onverwacht moest ophouden.

Verschrikt verontschuldigde hij zich en sloeg toen twee bladzijden tegelijk om; dan bij een poging de juiste pagina voor haar open te leggen, duwde hij het geheele muziekblad van den standaard op den grond.

„Ik — ik — vraag u vergiffenis,” stamelde hij, rood van schaamte en verbijstering. „Ik ben nogal onhandig...”

„Wat is er?” riep Lady Rookwell, zonder om te kijken.

„Niets!” antwoordde Signa zachtjes, en hij was zoo dankbaar, dat hij den rand van haar japon wel had willen kussen.

„Ik kan zelf nooit muziek omslaan,” zei ze, toen hij het lied weer op den standaard plaatste. „'t Zou heerlijk zijn als ze het zó konden drukken, dat je de bladen niet om behoefde te slaan, maar overal is een bezwaar aan verbonden, nietwaar?”

Hij mompelde iets in zijn dankbaarheid, en ze begon weer te zingen. Ditmaal lette hij goed op, maar het plezier was er voor hem af, hij wist of dacht het, dat Hector Warren toegekeken had en ongetwijfeld zich om z'n onhandigheid vermaakt had.

Een luid applaus weerklonk, toen ze haar lied beëindigde, en Lady Rookwell riep: „Mijnheer Warren weet precies, welke liederen je het beste kunt zingen, Signa!”

„Sir Frederic had deze muziek voor mij uitgekozen,” verklaarde Signa, en Sir Frederic kleurde weer hevig.

„Zingt u niet?” vroeg ze hem, terwijl hij naar woorden stond te zoeken.

„Neen,” antwoordde hij, „ik kan niet zingen, en ik zou het ook niet willen, al kon ik het, nadat u gezongen hebt!”

„Wilt u het dan aan mijnheer Warren vragen,” vroeg Signa onschuldig, en met saamgeknepen lippen trad hij op den gehaten vreemdeling toe, en zei zonder z'n oogen op te slaan: „Miss Grenville vraagt of u zingen wilt.”

„Zeker,” antwoordde Hector Warren dadelijk. Sir Frederic slenterde weg, in plaats van bij de piano te blijven, en zich op een stoel naast Lady Bumbleby plaatsend sloeg hij Signa en Warren angstvallig gade.

„Ik durf het niet probeeren,” zei Signa hoofdschuddend, in antwoord op een dringende vraag van Warren. „Het is heel moeilijk — en ik zou u maar in de war brengen.”

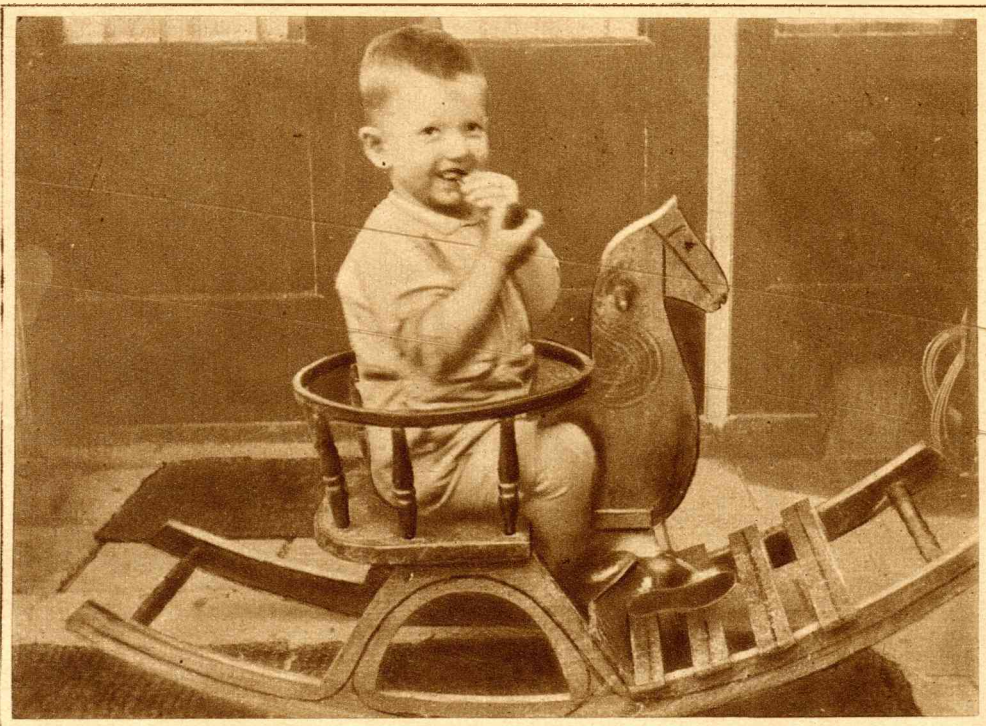
„Die risico wil ik gaarne loopen. Och probeert u het Miss Grenville, ik zal u heel dankbaar zijn.” En hij plaatste een muziekblad op den standaard.

„Dan moet u spelen,” antwoordde Signa resoluut opstaand, „ik durf het anders niet.”

Hij zette zich voor de piano neer, en Sir Frederic

begreep met een plotselinge pijn, dat ze een duet gingen zingen. Met een flauwe kleur op haar wangen en met neergeslagen oogen ving Signa aan. Het was een ouderwetsch duet, een samenspraak tusschen een schaapherder en zijn lief, heel eenvoudig en daardoor roerend en teer; en toen hun stemmen zich mengden, de hare, een klare heldere sporaan, de zijne, een lichte, muzikale tenor — hielden de spelers op met kaarten en keerden zich, aandachtig toelisterend, in hun stoelen om. Iedere noot vervulde Sir Frederic met haat en nijd, en toen ze hun lied eindigden en ze beloond werden met een luid applaus, zooals dat maar zelden in een salon gehoord wordt, stond Sir Frederic plotseling half van zijn stoel op en uitte een onderdrukten kreet.

„Wat is er, Sir Frederic?” vroeg Lady Bumbleby, midden onder het applaus ophoudend, „hebt u soms pijn?”

De vroolijken ruiter. Al is het beestje ook maar van hout, in de oogen van het kereltje is het toch een heuselijk dier, waarmee zijn verbeelding hem o. zoo ver weg brengt.

„Nee... neel!” zei hij snel.

„O... ik dacht 't! Was 't niet prachtig? Ik heb nog nooit met zoo'n meisje als deze Miss Grenville kennis gemaakt. Lady Rookwell kan zeggen wat ze wil over haar nichtje Laura Derwent, maar die kan niet in de schaduw van dit meisje staan. Welk een prijs zou ze voor een jongeman zijn. Als ik een man was, zou ik eenvoudig stapel verliefd op haar wezen! En weet u,” en ze boog zich fluisterend naar hem toe: „Ik geloof, dat dit met mijnheer Warren al het geval is.”

Sir Frederic mompelde eenige onverstaanbare woorden.

„Wat een wonderlijk man is hij,” ging ze verder. „Een van de charmantste en ontwikkeldste mannen, die ik tot dusver ontmoet heb. Werkelijk, zooals ze daar nu staan, zouden ze een goed paartje maken, vindt u ook niet? Ze zijn als het ware voor elkaar geknipt!”

Sir Frederic veegde het zweet van zijn voorhoofd en stamelde wat, dan stond hij met een schok op, die de Lady schrikken deed.

„'t Is heet,” zei hij, „'t is om te stikken hier in de kamer.”

„Zoo! Ik vind de temperatuur juist heel prettig,” antwoordde ze. „Ik zou het heerlijk vinden als u hen vroeg, nog eens te zingen, Sir Frederic!”

Doch hij antwoordde niet, en ging bij een der kaarttafeltjes achter Lady Rookwell staan, met z'n rug naar de piano om het tweetal niet te zien, dat volgens Lady Bumbleby zulk een uitstekend paar zou vormen.

„Naar den drommel met hem,” mompelde hij. „D'r komt niets van! Nooit — nooit! Ik zal... ik zal het wel weten te verhinderen! ik...”

„Wat is er — speel ik niet goed soms?” vroeg Lady Rookwell opkijskend; hij mompelde iets onkenkens en begaf zich regelrecht naar de hall. Maar zelfs hier had hij geen rust, want Hector Warren's stem klonk hem als die van een plaaglustigen duivel in de ooren, en vervulde zijn jaloersche ziel met haat.

Hij wenschte zichzelf naar den drommel, toen hij overdacht welke kansen hij verloren had — eerst naar haar aan het diner en vervolgens aan de piano. Dan herinnerde hij zich zijn moeders woorden, en worstelde hard om kalm en bedaard te blijven.

„Hoe dan ook,” mompelde hij, de hall verlatend, totaal onverschillig om de verbazing, waarmee de butler en 'n enkele livrei-knecht hem nastaarden, „ik heb de meeste kansen. Als ik me maar kalm kon houden. Ik speel teveel in zijn kaarten. Maar ik zal me beheerschen en koel blijven. Voor een tweede maal krijgt hij geen kans om zich om mij vroolijk te

maken. Breng me wat te drinken,” zei hij, zich naar een van de livrei-knechten keerend, „... champagne... 't komt er niet op aan wat. Ik vind het hier zoo warm.”

„'t Is warm, Sir Frederic,” stemde de man toe, gereed de bevelen der bezoekers in ontvangst te nemen. „Een glas champagne mijnheer?” en hij bracht een glas met bruisende champagne, waarin een stukje ijs fonkelde.

Sir Frederic ledigde het glas in een teug, en gaf het, vergezeld van een bankbiljet aan den man terug. „Dat smaakt,” zei hij. De man aarzelde even. „Als u een sigaret wilt, Sir Frederic — ze staan op de tafel in de serre.”

„Neen, neen!” zei hij ongeduldig, en deed een stap naar het salon, doch dan bleef hij plotseling staan. „Ik zal toch maar een sigaret nemen,” merkte hij op, beschaamd dat de man z'n zwakte zou zien, en trad de serre binnen.

Doch hij maakte geen gebruik van het kleine witte doosje, dat Lady Rookwell daar gezet had voor haar gasten, die aan het tabaksgebruik verslaafd waren, maar opende de deur van de serre en staarde moedeloos, in de deurpost geleund, naar den donkeren hemel. Plotseling hoorde hij Signa's stem vlak achter zich.

„Doet u die moeite maar niet, ik zal heusch geen kou vatten, en u zal haar toch niet tusschen de andere vinden.”

Hector Warren's stem klonk nu: „Dat zal wel gaan, denk ik. Ik ken uw mantel uit duizenden.”

„Ik denk niet dat Lady Rookwell met al de anderen samen er zóo veel hebben! Heusch, weet u maar niet bezorgd, de avondlucht is zeer zoel.”

„Dat geeft niets,” antwoordde hij, „u behoeft het in geen geval te riskeeren. Wilt u hier wachten? 't Tocht hier vreeselijk, voegde hij er aan toe, onderwijl Sir Frederic niet opmerkende, die in de open deur leunde.

„Sluit u de deuren niet... 't is heerlijk zoo. Ik zal hier wachten,” — ze zette zich op een lagen rieten stoel neer, „als u er zoo op staat dien mantel te halen.”

„Ik zal hem halen,” zei hij

weggaand. Sir Frederic keek langs 'n bloemenstandaard naar haar liefelijk figuurtje. Als die gehate Hector Warren even weg bleef, zou hij haar eenige kostbare minuten alleen hebben. Hij keek rond, en meende zich juist terug te trekken, toen hij van Lady Rookwell's omslagdoeken op een stoel vlak bij hem zag liggen. Besloten greep hij de shawl en trad met een gevoel van hoop op haar toe.

Signa, wier gedachten ver weg waren, verwachtte niet dat er iemand in de serre was, en keek verschrikt op.

„Ik wist niet dat er iemand hier was,” merkte ze lachend op. „Het was zoo warm in het salon dat Mr. Warren mij voorstelde naar de serre te gaan. Hij is mijn mantel gaan halen... hoewel het hier niet heel koud is!”

„Ja, ja, ik weet het,” riep hij snel, bevreesd dat Hector Warren weer terug zou komen. „Zelfs hier is het nog warm, doch buiten is het koel... hier is een omslagdoek. Wilt u meegaan?”

Signa kon niet weigeren of zeggen: „Ik wacht op Hector Warren, en ik ga met niemand anders dan met hem,” ze stond op en met bevende handen wikkelde hij de sjaal om haar schouders, bijna in aanraking komend met de viooltjes in haar haar.

„Ja, 't is beter zoo,” zei Signa, en met de hand even z'n arm rakend, gingen ze de veranda in. „Wat een heerlijke avond. 't Is jammer, dat ze in Engeland evenals in Italië geen feesten in de open lucht geven — dikwijls is het weer mooi genoeg.”

„Ja!” stemde hij toe, scherp luisterend naar de verwachte voetstappen. „Ja, het zou weer eens iets anders wezen dan die vervelende diners, nietwaar? Als u wilt — zal ik een openluchtfeest in 't Park geven.”

„O nee, nee,” antwoordde Signa lachend, „'t was maar een niets betekenend gezegde...”

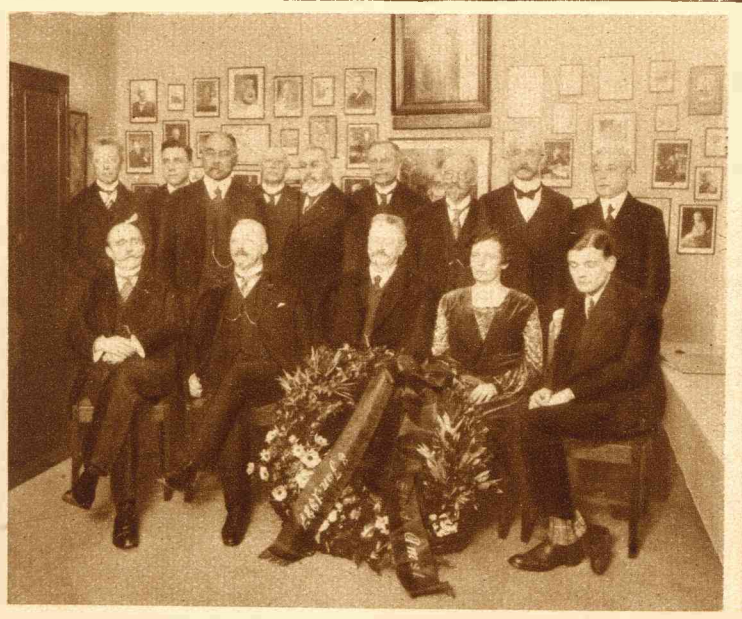
„Uw opinie is alles voor me,” zei hij. Hij haalde snel adem, waardoor zijn stem bijna onhoorbaar werd. Signa begreep de beteekenis van z'n woorden niet, en schonk er verder geen aandacht aan. „Wat zijn dat voor lichten?” vroeg ze. „Wat 'n aardig gezicht!”

„Dat zijn de lichten van het Park,” antwoordde hij. „Men kan ze overal in Northwell zien.”

„O ja! 't Is een aardig gezicht van hier.”

„Het doet me genoeg dit van u te mogen hooren. Ik — ik ben altijd zeer trotsch op mijn huis geweest — maar nu u het zoo prijst hecht ik er meer waarde aan dan ooit tevoren.”

(Wordt voortgezet.)

De heer H. J. v. Pommeren, Pedel van de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam, vierde 8 Januari j.l. zijn 25-jarig jubileum. Wij geven hierbij een foto van de hulding. Zittend v.l.n.r. Prof. Brugman, Burgemeester de Vlugt, de heer H. J. van Pommeren Sr., Mevr. v. Pommeren, de heer H. J. v. Pommeren Jr. Daarachter staande de professoren van de Universiteit.

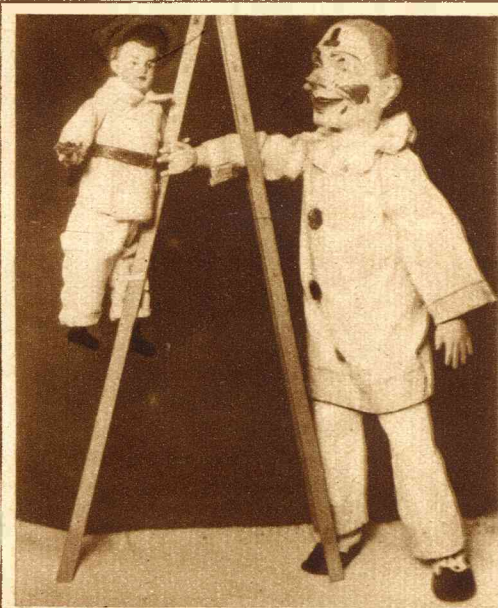
GEMENGD NIEUWS

In de Nieuwe Karseboom te Amsterdam hadden Zaterdag 8 Januari j.l. biljartwedstrijden plaats om het 3de klasse kampioenschap van Nederland. Op onze foto de heeren Keyzer (zittend), Oei, Vink, Zweering, de Bruyn, v. Zeyl. Aan stoet de heer Lochem.

De Kaderlandstorm te Bussum vierde Zaterdag 8 Januari zijn eerste lustrum. Op onze foto, zittend in het midden Generaal Majoor J. Hanau, links van dezen luitenant Hoebé luitenant van der Burg, commandant van de afdeeling Bussum.

In het Vereenigingslokaal van de Buurtvereniging „Westerkwartier” werd Zaterdagavond een poppententoonstelling geopend. Een foto van „Glazenlapper op ladder” en „Clown” ingezonden door de meisjes Greta Haller en Corri Witten.

Zondagavond namen de deelnemers aan den cursus Nillsbukks in het Sander-Instituut afscheid van den Deenschen instructeur Söndergaard. Söndergaard (X) temidden van zijn leerlingen.

Een Volendammer jongen en meisje van F. de Goeien en M. Sigeman op de Poppententoonstelling te A'dam.

DE STILLE WACHTERS

ORSPRONKELIJKE ROMAN DOOR H. N. v. d. VOORT

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Harry Carew wordt, op ontdekkingsreis naar een oud koningsgraf bij een tocht door de woestijn, door uitputting overmand en valt bewusteloos neer. Gered, wordt hij opgenomen ten huize van kolonel Benoit en diens dochter Joan en daar verpleegd. Na genezen te zijn vertrekt hij naar Frankrijk, om daar prof. Leroux verslag van zijn wedervaren te doen. Hij belooft Joan, te zullen trachten haar broer Archibald, die in Parijs onder den invloed van slechte vrienden een speler is geworden, naar het ouderlijk huis terug te brengen en hem te redden uit de klauwen van den bankier Rouvain. In Frankrijk aangekomen leest Carew een bericht, dat zijn vader, bankier te Londen, met faillissement bedreigd wordt, wat te wijten is aan de praktijken van dienzelfden Rouvain. Hij besluit te trachten zijn vader te redden en wil daarvoor andermaal den gevaarlijken tocht ondernemen om het verborgen koningsgraf te

zoeken, waarin blijkens documenten, door prof. Leroux gevonden, enorme schatten liggen opgestapeld. Allereerst echter draagt hij een detective op, om te trachten Rouvain te ontmaskeren. Samen met Benoit, die door hem reeds uit de klauwen van Rouvain is verlost, gaat hij naar prof. Leroux, die intusschen een tweede document is machtig geworden, waarin nadere aanduidingen staan omtrent de plaats waar het koningsgraf zich bevindt en als gevolg van de besprekingen met den professor gaan de beide mannen op weg om hun avontuurlijken tocht te ondernemen. Op weg naar Parijs had indertijd Carew in den trein het document op den vloer laten vallen en een vreemdeling, die tegenover hem zat, had doen blijken, dat het perkament hem niet vreemd was en nu, op de boot naar Port Said, wordt hem op geheimzinnige wijze een briefje in handen gespeeld, waarin hij wordt gewaarschuwd zijn pogingen om het graf te vinden niet voort te zetten. In Port Said werden de beide reizigers opgewacht door Joan Benoit, die door Carew was geseind dat haar broer daar zou aankomen.

Lang kon het weerzien niet gevierd worden, want nog 's-avonds wilde het tweetal de reis voortzetten om hun eventuele vervolgers voor te zijn. Vooral toen Carew in zijn jaszak andermaal een briefje vond, waarin hem werd aangeraden terug te keeren eer het te laat was. Onderweg trachten ze uit te vinden, of hun belagers vóór of achter hen zijn; en terzijde van een oase, waar ze overnachten, vinden ze werkelijk sporen. En den volgende dag, als ze, aan de overzijde van de woestijn eindelijk de bergen bereikt hebben, vinden zij op een smal plateau, andermaal sporen. In een nauwe bergspleet overnachten zij. Na verschillende wederwaardigheden — o. a. worden zij door een troep leeuwen aangevallen — kwamen zij ten slotte bij „De stille Wachters”, twee reusachtige bergen, die als het ware waakten over het koningsgraf. Dadelijk gingen zij naar de plek zoeken waar het graf zich moest bevinden, maar de eerste dag ging zonder resultaat voorbij.

Toch zijn deze van groot nut voor den reiziger, voerde Carew aan. „Wij hebben in de eerste dagen onzer reis ondervonden, dat gewoon brood in goed gesloten bussen, onsmakelijk wordt en hard.”

Maar die cakes van jou bezitten die laatste eigenschap reeds in het begin en kunnen het daarom onmogelijk worden,” vulde Benoit aan.

Beiden lachten. Het verwonderde hen zelf, dat ze konden praten en scherpsen, terwijl in hun nabijheid een onzichtbare vijand op de loer lag, die hen bedreigde met „een lot erger dan de dood.”

Het werd voortdurend lichter en ze konden nu de omgeving beter opnemen. Tot hun blijdschap zagen zij, dat de geheele hoogvlakte door dicht bosch was omringd. Van beneden konden zij dus onmogelijk gezien worden, en daar niemand voor zijn plezier de steile hoogten zou gaan beklimmen was de mogelijkheid niet uitgesloten, dat zij hier dagen lang konden vertoeven, zonder opgemerkt te worden.

Aan de warmte gewend, waren zij nu half verkleumd door de nachtelijke koude. De zon kwam hooger, en de toenemende warmte deed hen weer wat opleven.

Zij ontdeedten de paarden van alle bagage en bonden hen met een lange lijn aan de boomen vast. De dieren konden nu vrij rondloopen en grazen, en zich toch niet te ver verwijderen.

Bij het daglicht zagen de beide mannen beter de ontzaglijke hoogte van de steenen reuzen.

Carew liep langzaam om de eerste heen en plotseling zag hij iets, dat hem een uitroep van verrassing ontlokte. In het steen was een diepe, breede geul en daarin bemerkte hij de ruw uitgehouwen treden van een trap. Direct stelde hij Benoit met zijn ontdekking in kennis. Vol nieuwsgierigheid beschouwden zij de trap. Welk een geweldige arbeid moest hier verricht zijn, om midden in de harde rotsen een voor een deze treden uit te hakken. Misschien liep deze trap geheel naar boven! Carew nam een kloek besluit. „Ik ga naar boven,” zei hij vastbesloten. „Ik wil wel eens zien waar deze trap heenvoert. Vermoedelijk naar de een of andere uitkijkpost toe, en die zouden wij wel eens kunnen benutten om de omgeving te verkennen.”

Benoit keek ontsteld omhoog. „Henry, je bent gek!” verklaarde hij kort en bondig. „Je zult armen en beenen breken.”

Carew zette den voet reeds op de eerste trede. „Geen nood,” antwoordde hij glimlachend. „Een trap dient gewoonlijk om naar boven te komen, en wat anderen gedaan hebben kan ik ook.”

Het klimmen viel Carew bijzonder mee. De treden waren breed en gemakkelijk, en na iedere dertig volgde een ruim vlak, dat blijkbaar diende om uit te kunnen rusten. Hij zag Benoit als een poppetje aan den voet van de rots. Tien minuten lang klom hij onvermoeid verder. Hij was nu bijna twee honderd meters boven den begane grond, en nog kwam er geen einde aan de trap. Van Benoit was nu niet veel meer te zien dan een stipje. Even later boog de trap naar rechts af en voerde hem door een donkere opening. Plotseling bevond hij zich weer in het volle daglicht en op een smal plateau, dat in halve-maan-vorm als de omloop van een molen, buiten de rotsen uitstak. Rondom lagen groote blokken steen, welke waarschijnlijk als leuning dienst deden. De trap ging dus niet hooger. Carew keek naar boven. Hij was nog niet eens op de helft. De top was nog honderden meters boven hem. Een prachtig panorama ontrolde zich echter voor zijn blik. Hij keek zelfs tot ver in de woestijn. Met zijn kijker zag hij de kloof welke zij twee dagen geleden doorgetrokken waren en nog verder, het uitgebreide dal, waarbij ze door de leeuwen overvallen werden.

Hij boog zich over de horstwering, en keek omhoog. Benoit zag hij niet, deze bevond zich zeker aan de andere zijde. Weer bracht hij den kijker voor de oogen en liet zijn blikken zwerven over de bosschen beneden hem.

Opeens uitte hij een kreet. Was hij het slachtoffer van een zinsbegoocheling? Daar achter de bosschen, heel in de diepte, lag immers het paradijs, dat hen dagen geleden als een Fata-morgana ver-

schenen was? Duidelijk herkende hij de boomen en de bronnen, en weer zag hij de daarbij bewegende gestalten. Binnen een paar minuten telde hij meer dan honderd zestig personen.

Verderop zag hij zelfs wit steenen huizen en daartusschen liepen nog meer menschen. Meer zijwaarts bemerkte hij een groote, omheinde ruimte, waarin ontelbare paarden en kameelen graasden. Het was een geheel dorp, dat zich aan zijn verbaasde blikken vertoonde, en hij kwam tot de weinig geruststellende conclusie, dat hun vijanden ook tot de bewoners van die nederzetting moesten behooren. In geval van strijd dus nog meer tegenstanders! De toestand was kritieker dan hij ooit had vermoed. Als hun spoor werd ontdekt, waren zij verloren!

Met koortsachtige haast aanvaardde Carew den terugtocht. Benoit sloeg de afdaling angstig gade en hij loosde een zucht van verlichting, toen zijn vriend weer veilig naast hem stond.

Het is een heele klim, en werkelijk de moeite waard,” zei Carew. „Maar ik heb daarboven een minder prettige ontdekking gedaan. In oostelijke richting, nog geen vijf mijlen hier vandaan, bevindt zich een groot dorp met menschen, huizen en paarden.”

„Een dorp?” vroeg Benoit verbijsterd.

Ja, Archy. Een heusch, echt dorp, en als het ongeluk wil, dat de bewoners ons hier aantreffen voor we met ons werk gereed zijn, kan het slecht met ons afloopen.”

„Zouden onze geheimzinnige briefschrijvers dan hier thuis hooren?”

„Natuurlijk, het kan niet anders.”

Benoit floot. „Verduiveld Henry, dan loopen we de kans ons de geheele bevolking op den hals te halen!”

Carew knikte. „Precies. Daarom zullen we voort maken. Ik hoop alleen dat ons spoor niet ontijdig gevonden wordt.”

De twee mannen namen het terrein in oogenschouw. Carew had het document te voorschijn gehaald, en trachtte de plaats van het graf te bepalen. Al direct ondervonden zij, dat dit niet zoo gemakkelijk zou gaan. De verhoudingen van de tamelijk gebrekkige teekening, tegenover de werkelijkheid, waren zoo onzuiver mogelijk. De grond was bezaaid met stukken steen, maar eenige regelmaat was in die opeenstapeling niet te bespeuren.

Ik zei laatst, dat ik van meening was, dat onze tegenstanders zelf het graf niet hebben kunnen vinden,” merkte Benoit op, „maar nu wordt mij eerst duidelijk waarom.”

Carew antwoordde niet. Zwijgend mat hij weer den geheelen afstand tusschen de rotsgevaarten, en liep toen honderd achttien passen terug. „Ik sta nu ongeveer in het midden,” zei hij; „op de plaats, die met een driehoek op het papier is aangegeven.”

Die driehoek heeft stellig een beteekenis,” peinsde Benoit hardop. „zou het den vorm van het graf zijn?”

„Dat denk ik. Het kan bijna niets anders beteekenen.”

„Je staat dus nu precies in het midden?”

„Ja.”

Benoit keek een oogenblik scherp naar den grond. „Het komt mij voor, dat de plaats waar jij staat hooger ligt,” zei hij eindelijk. „Ik stel voor ons geluk te beproeven en te gaan graven.”

Vooruit dan maar,” antwoordde Carew opgewekt. „We zullen een smallen, diepen kuil maken. Als het grafgewelf zich hieronder bevindt, moeten wij er op stuiten.”

Aanvankelijk vorderden zij niet snel. De grond was hard en Carew moest met het houwdeel alles loshakken, terwijl Benoit de vrijgekomen aarde en steenen wegschepte. Twee uren werkten zij onafgebroken door. Zij hadden nu een kuil gegraven van anderhalven meter middellijn en een meter diep. De grondslagen werden zachter en Carew kon zijn houwdeel neerleggen, en de spade van den ander overnemen.

Benoit liet zich met een zucht op den hoop uitgegraven aarde vallen, terwijl hij met beide handen zijn pijnlijke lendenen steunde. „Ik ben half ge-

broken!” klaagde hij. „Ik zal, als je het goedvindt, een poosje kijken hoe jij het doet.”

No. 13

Hoewel het zweet hem van het gelaat gutste, werkte Carew regelmatig verder. Telkens dreef hij de spade met een krachtigen trap in den grond en gooide de aarde omhoog. Hij stond nu tot aan z'n schouders in den kuil.

„Ik zou er maar mee ophouden,” adviseerde Benoit. „We zijn niet aan het juiste adres.”

Carew knikte, doch groef toch nog een eind verder. Maar toen zijn hoofd gelijk met den rand gekomen was, gaf hij het op, en wierp teleurgesteld de spade terug. Hij heesch zich op den rand en bleef daar een poos, diep ademhalend, zitten.

„Dat is het eerste pech, waar zullen we nu beginnen?”

„Als we het nu eens in de breedte probeerden?” opperde Benoit.

„Hoe bedoel je dat?” was Carew's wedervraag.

„Wel, je hebt nu den halven afstand in de lengte uitgemeten doch niet tevens in de breedte. Dan pas krijg je het zuivere middelpunt van deze vlakte.”

„Dat is een uitmuntend idee,” zei Carew opstaand. „we zullen er direct de proef van nemen.”

Een uur lang waren ze bezig, toen stonden zij weer tusschen „de stille wachters”, doch een aanmerkelijk eind van den kuil dien ze eerst gegraven hadden.

„Dit is nu het midden,” zei Benoit. „Het kan nog wel iets verschillen, maar niet veel. Als wij het nu niet vinden, moet ik gelooven, dat het zich nog dieper onder den grond bevindt, of... er heelemaal niet is.”

Carew schudde het hoofd. „Het moet er zijn,” antwoordde hij. „En waar een onderaardsche kelder is, moet ook een ingang zijn, anders hadden de tekenaars van de documenten zich die moeite wel kunnen besparen. Diep zullen we dus nooit behoeven te graven.”

Weer werkten zij om beurten uren lang, maar met hetzelfde resultaat als den eersten keer. Niets. Ontmoedigd staakten zij hun vergeefschen arbeid. Hun spieren deden pijn en hun handen zaten vol blaren.

De zon neigde reeds ter kimme. Eén dag verloren! Toch dacht geen van beiden aan opgeven en zij vestigden al hun hoop op den volgende dag.

Zij brachten een bijna slapelozen nacht door. Carew schrok dikwijls wakker. Telkens meende hij in het bosch verdachte geluiden te hooren, maar de uren verstrekten, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Bij het eerste morgengloren stonden zij op. Carew inspecteerde den levensmiddelenvoorraad. „Met vandaag mee, nog twee dagen,” antwoordde hij op een desbetreffende vraag van Benoit. „Dan zullen we naar beneden moeten en proberen iets onder schot te krijgen. Er is in de bosschen wild genoeg. Schieten kan ons echter noodlottig worden, laten wij dus hopen, dat wij in die twee dagen ons doel bereiken.”

Weer bestudeerden zij het perkament. Zou die driehoek werkelijk niets anders voorstellen, dan den vorm van de verborgen schatkamer? In gedachten staaide Carew omhoog naar de rotsen. Zou die vorm misschien doelen op iets in de omgeving? Zijn blikken zwierven zoekend over den grond. Plotseling greep hij den ander heftig bij den arm. „Archy, kijk! Die steenen welke daar verspreid liggen!”

Benoit's gezicht werd een groot vraagteken. „Wat is er?” stotterde hij.

„Ik heb het gevonden!” riep Carew opgewonden. „Wacht!” Met groote passen rende hij op de steenen trap toe, en begon naar boven te klimmen. „Wat ga je uitvoeren?” schreeuwde Benoit verbaasd.

„Dat zul je direct zien,” antwoordde Carew vroolijk. „Heb maar een paar minuten geduld!”

Snel klom hij hooger. Toen hij hoog genoeg meende te zijn draaide hij zich om.

Met moeite weerhield hij een kreet van triomf.

(Wordt voortgezet.)

Een kijkje in den Zeedijk.
Rechts de Oudezijds kapel.

OUD-AMSTERDAM

thans in gebruik als veulings-
gebouw voor den kaashandel.

ONZE BUITENLANDSERIE. — Rome. Zicht op het Kapitol met plein. De standbeelden, die Keizer Constantijn daar liet opstellen, stellen de zonen voor van Zeus met hun paarden.

HET CHÈQUEBOEK VAN MR. BUBBS

DOOR JAMES DE MONCTE

* *

Het was een heel mooi, stevig chèqueboek, typografisch goed verzorgd en erg dik. En Mr. Bubbs was er zeer zuinig op, liet het nooit rondslingeren, maar hield het secuur onder eigen beheer.

Mrs. Bubbs, zijn lieve vrouw, putte al haar listigheden uit, om eens enkele passages te mogen invullen in dit chèqueboek. Zij had er geen. Maar Mr. Bubbs paste daar wel voor op. Hij liet niemand over zijn duiten bazen, een eigenschap, welke hij met meer multimilliardairs deelde.

Mrs. Bubbs was daar erg verdrietig over. Zij vond, dat haar man verschrikkelijk schiel was en dat hij haar schandelijk krap hield. Mr. Bubbs zei niks. Hij hield het chèqueboek veilig in zijn binnenzak en liet zijn ega stil mopperen. Iederen dollar, dien hij zoo prachtig had belegd, had hij met eigen arbeid moeizaam verdiend en liet hij maar niet zoo verwisten door een grillige vrouw.

Grillen? Nou en of! Daar was bijv. dat violette parelsnoer. Mrs. Bubbs had het zien liggen voor de vitrines van Wandour en Shipmate en hield maar vol, dat zij niet leven kon zonder het te bezitten. Het violette parelsnoer kostte honderdduizend dollars.

„Dat heb je best!” zong in talloze toonaarden dag en nacht Mrs. Bubbs. Haar echtgenoot zei niets. Inderdaad! Hij had best honderdduizend dollar, maar al was hij multimilliardair, hij zag de noodzakelijkheid niet, dat zijn Estella tot dien prijs met violette parelen zou loopen en hij een blaadje uit zijn chèqueboek zou scheuren.

„Liet een pauw,” aldus het poëtisch beeld, dat Mr. Bubbs zich hierbij voor oogen hield, „liet een pauw zich gewillig mooie staartveeren uittrekken, opdat een gansje daarmee zou kunnen pronken?”

„Maar de parelfabrikanten moeten toch óók leven!” betoogde Mrs. Bubbs, die inderdaad een gansje was.

„Je hebt gelijk, snoes!” antwoordde de rijkard plotseling. Deze dwaze opmerking van Estella had Mr. Bubbs op een idee gebracht. Hij reed naar Wardour en Shipmate en bestelde een imitatie van het violette parelsnoer. Wist zij veel!

En blijmoedig vulde hij een chèque in van vijf-

... Hoe langer hij nadacht, hoe mistroostiger hij werd ...

duizend dollar, wat weliswaar een aanzienlijk bedrag is en blijft, maar wat een multimilliardair in omstandigheden als deze graag betaalt, om zijn vrouw met 'n kluitje in het riet te sturen.

Verheerlijkt en gelukkig pronkte Mrs. Bubbs weldra met het valsche snoer. Ter eere van dat snoer gaf zij zelfs een reusachtige soirée, waarop zij iedereen verblinden wilde.

Ook zwarte Jim... och u begrijpt natuurlijk al lang waar dat naar toe gaat; een parelsnoer, een zwarte Jim... waarom er veel woorden over vuil te maken? Zwarte Jim wist toegang te krijgen tot Estella's soirée en hij stal de valsche violette parels.

Toen Mrs. Bubbs haar verlies ontdekte, was Zwarte Jim al lang en breed uit de voeten en de consternatie was wel erg omslachtig, maar leidde tot niets. Mr. Bubbs zei tot zichzelf: „Of ik gelijk had! Nog nooit heb ik met zóoveel voldoening vijfduizend dollar verloren!”

En hij bekeek vriendelijk zijn chèqueboek en vond zich den kranigsten Piet, die ooit de beschikking had over zóó veel ingebonden blancobriefjes. Toch zou hij den volgenden morgen raar opkijken. Want de ochtendpost bracht hem bij het ontbijt een héél barsch briefje van zwarten Jim, die geweldig op zijn poot speelde over het feit, dat de door hem zoo moeizaam en behendig gestolen violette parels valsche waren.

Aanvankelijk maakte dit voor Mr. Bubbs de grap alleen maar aardiger. Hij had met liefde vijfduizend dollar veil voor een hartelijke lachbui, die — zooals men weet — eigenlijk onbetaalbaar is. En met nog méér liefde bekeek hij het resteerd souche in zijn chèqueboek en prees zichzelf om zijn doorzicht.

Doch toen Mr. Bubbs den brief van Zwarten Jimmy verder las en de volgende regelen tot hem doordrongen, verminderde zijn vroolijkheid. Want de brutale chevalier d'industrie eischte onmiddellijk het echte parelsnoer voor zich op, bij gebreke waarvan hij den volke uitvoerig kond zou doen van Mr. Bubbs' milliardairs-kreterigheid. Hij zou in de gezamenlijke dagbladen van Amerika eens eventjes vertellen, hoe deze multimilliardair zijn vrouw bedroog en zich liet kennen als een man, die zich zelf niet te goed achtte, om te gedooien, dat zijn echtgenoot een soirée gaf, ter eere van een snoer valsche parels!

Deze drieste gentleman of fortune schreef voorts, dat hij in alle financieele bladen van de wereld berichten zou lanceeren, dat er ernstige gronden waren, om aan de soliditeit van Bubbs te twijfelen. Een man, die valsche parels koopt en dan een soirée geeft, is een gevaarlijk speculant, die niet te goed is voor windhandel!

Met dezen brief aan zijn ontbijt kon Mr. Bubbs het voor dien dag doen. Heel de aardigheid was voor hem van deze grap af. Maar na enkele uurtjes glimlachte de multimilliardair toch weer en streek zijn hand weer liefkoozend over zijn chèqueboek. Ze mochten voor zijn part in de krant schrijven wat ze wilden, hier zetelden toch maar de blanco briefjes en welk dreigen is bestand tegen multimilliarden?

En toch... toen 't avond werd, dacht Mr. Bubbs er toch weer anders over. Zeker, hij had de blanco briefjes van 't chèqueboek, maar het bezit zou waar-

deloos worden, als zijn crediet smolt en zijn papieren kelderden. Hoe langer hij nadacht, hoe mistroostiger hij werd. En hij was bijna geneigd, aan Zwarten Jimmy's dreigement in vredesnaam gehoor te geven, toen hem een reddende gedachte inviel.

Hij reed snel naar Wardour en Shipmate en vroeg naar de echte violette parels. Ze waren nog niet verkocht. Hij nam zijn welbeminde chèqueboek en schreef een briefje, goed voor honderdduizend dollar.

„Nu zijn de parels dus van mij?” vroeg voor de zekerheid Mr. Bubbs.

„Stellig, dat spreekt toch van zelf!” haastte Mr. Shipmate zich te verzekeren.

„Dus dan kan ik er mee doen wat ik wil?” vroeg Mr. Bubbs.

„Natuurlijk! Natuurlijk!” sprak Mr. Wardour.

„Nou... let dan op!” zei de oude Bubbs en hij trapte de violette parels onder zijn hakken fijn.

Mr. Wardour sloeg steil achterover en Mr. Shipmate hapte naar lucht, maar Mr. Bubbs zei: „Zie-zoo! Een knappe jongen, die nu nog iets bewijst! Laat ie maar opkomen, die zwarte Jimmy, geen cent krijgt ie van me los!”

En op de wanhopig-verbaasde blikken der beide juweliers antwoordend, voegde Bubbs er nog aan toe: „Parels... heel mooi, honderdduizend dollar... veel geld, grappen... alright! Maar boven alles gaan mijn ingebonden blanco briefjes, mijn chèqueboek, waar ik zelf heelemaal eigen baas over ben!”

... Mr. Wardour sloeg steil achterover ...

Het is altijd aardig op onze Nieuwmarkt en menigeen, die er niet aan zal denken om aan de kraampjes daar wat te gaan kopen, gaat er toch nu en dan heen, om het vroolijke, frissche leven

OP DE NIEUWMARKT T

MARKT TE AMSTERDAM

dat men er ziet, en ook om den schilderachtigen aanblik, dien steeds die lange rijen lentjes opleveren, zooals ze daar afsteken tegen de zware muren en rondeelen van het prachtige Waaggebouw

Het Geheim van den Notaris

door RODO VERSTEEG.

Drommels! dat had hij niet gedacht! Nooit had hij vermoed, dat de oude Van Veen nog zoo'n kapitaalje bezat. — Ongeveer vijftig duizend gulden en dat alles kwam aan z'n neef. Vijftig duizend! vijftig duizend! En die heele som was op een paar legaten na voor zijn neef Jules Bergman.

Notaris Van Wijk wreef nog 'ns vergenoegd z'n handen, stond toen op om z'n jas aan te trekken en ging weg. Nóg kon hij 't niet begrijpen, dat de jongeman, dien hij bijna z'n huis verboden had en op een paar duizend gulden geschat had, binnenkort de eigenaar zou zijn van vijftig duizend gulden. Een blijde verwachting bondsde door zijn hoofd. Nu was er waarachtig niets meer op een huwelijk tusschen zijn dochter en dien jongen man tegen. Allemachtig, wreef hij zich nog 'ns vergenoegd de handen, wie had dat gedacht, wie had dat ooit kunnen denken! De eerste maal, dat de gelegenheid zich voorleed, zou hij den jongen Bergman uitnodigen — op een diner, of een avondje, 't deed er niet toe, maar bij elkaar zóu hij ze brengen, Jules en Kitty!

Met een genoeglijken glimlach op z'n nog jong, maar wat tanig gezicht kwam hij thuis, waar hij extra vriendelijk was en 't gesprek al gauw bracht op den jongen Bergman. Mevrouw Van Wijk, die natuurlijk niets weten mocht van de komende erfenis, deed gereserveerd tegen het wat ingehouden enthousiasme van meneer en toen hij opmerkte, dat die jonge kerel, die-e- Bergman toch waarschijnlijk zoo'n kwade partij niet zou zijn voor hun eenigst kind, zei ze koud:

Hoe kom je daarbij! Dat heb je ook niet altijd gezegd!"

Nou ja, maar 'k dacht zoo, wie weet of er bij dien ouden Van Veen niet wat zit!"

Ze lachte schamper. Ach, kom, bij dien ouden man! Vijf of zes jaar loopt hij met dezelfde jas en z'n hoed lijkt meer op groen of rood dan op zwart. 't Geloof, dat daar beter iets gebracht dan gehaald kan worden."

Ach, je kan nooit weten." Dat dat mensch jou niet begreep, dat hij daar wel eens iets meer van kon weten. Enfin, hij zou nu maar niet meer erover praten, maar z'n zin zou-ie hebben.

De volgende dagen, toen z'n mooi plannetje voortdurend afstuitte op den onwil van z'n vrouw, die 'n rijken, ook nog jongen dokter op 't oog had, streed notaris Van Wijk, of hij 'n geheim al dan niet verraden zou. Veel kwaad zag hij er niet in om het z'n vrouw, — z'n vrouw alleen maar — te vertellen, maar toch, als hij het dan wilde doen, dan durfde hij niet, omdat hij altijd nog dacht — wist — iets te doen, dat hem zijn verdere notarisloopbaan onmogelijk zou maken. De stemming thuis werd er niet plezieriger op en Kitty, die telkens iets vernam, werd geslingerd tusschen hoop en vrees. Haar Jules, haar lieven Jules zou ze moeten verliezen door den onwil van haar moeder. Maar tot een catastrofe, die ze makkelijk door een paar woorden uit kon lokken, durfde ze het niet te laten komen, bang als ze was, dat alles dan verloren zou zijn.

Tordat Jules kwam... Op aandringen van meneer, die nu zijn wil eens zou laten zegeniveren, was Jules uitgenoodigd voor een avondje met niet te veel gasten. De ontvangst van de gastvrouw was heel koel, die van den gastheer heel hartelijk en het weerzien van Kitty en Jules, die elkaar door een reis van hem in tien lange dagen niet gezien hadden, heel innig. Zij, zoo gauw ze wat alleen waren, vertelde de situatie; pa, die 'm nu zoo graag mocht lijden, en ma, die als altijd was, precies eender nog, als eerst ook pa was. De jonge man, die verheugd een lichtje in de duisternis zag, zocht de oplossing van het raadsel. En je weet niet, waarom je pa veranderd is?"

Nee!"

En je moe niet!"

Nee!"

Dan moet er een meningsverschil zijn!"

Dat is logisch!" lachte ze.

Waarvoor kan het zijn, dat de een anders denkt dan de ander?"

Hè, word nou niet zoo zwaar op de hand! Door een meening — verschil natuurlijk!"

Nee, — karakterverschil! Ik ben den een sympathiek, — ander antipathiek."

Dan is die antipathie van m'n vader gedurende je reis zeker ineens omgeslagen."

Nee, dat kan niet! Wacht 'ns, ik heb 't gevonden. — zachte hij zachtjes, „pa is notaris, m'n oom wordt oud! Voel je 't, voel je 't!"

'k snap nog niets!"

Op dat oogenblik kwam Van Wijk bij de twee jongelui staan. Hij was er heengezonden door z'n

vrouw, die vond, dat dat blijkbaar zeer intiem tête-à-tête al lang genoeg geduurd had.

Zoo jongelui," zei hij op een jovialen toon, dien Bergman niet van 'm gewoon was, „amuseeren jullie je nog al?"

Beiden deden even verlegen, maar de oude heer praatte verder:

„Je oom wordt oud, Bergman, ik geef 'm geen tien jaar meer, man!"

Ik geen twee jaar meer. En dat zoo ineens! Een jaar geleden was hij werkelijk nog zeer kras en nu..."

Ze praatten nog wat over den oom, over andere dingen, die er mee in verband stonden, zonder evenwel verder te komen, wat ze beiden zoo graag wenschten. Toen Van Dijk zich weer bij de anderen voegden, scheidden ook even de jongelui, maar al gauw weer hadden ze elkaar teruggevonden en hij zei:

Zij die besproken worden!

A. J. COOK

Cook, de secretaris der Britsche Mijnwerkersfederatie, is naar Rusland geweest en is daarvan min of meer verbolswiekt teruggekomen. Ten minste, vóór hij vertrok heeft hij den „Russischen kameraden" o. m. toegeroepen: „Alles wat ik gezien heb, schijnt mij een schoone droom toe. Gij hebt de revolutie door bloed gewonnen... Ik keer terug om nog standvastiger te strijden... Wat gij gedaan hebt moeten wij ook doen... Mijn bezoek aan Rusland is de schoonste tijd van mijn leven geweest... Ik keer terug met nieuwen moed voor den groeten klassenstrijd. Moge de Engelsche revolutie spoedig komen." En bij zijn bezoek aan de Kamer van het Smolny-instituut schreef hij, daar al zijn krachten te zullen wijden aan de verspreiding der leerstellingen van Lenin. Een prettig vooruitzicht voor de Engelsche beweging.

Begrijp je 't dan niet, lieve! Mijn oom heeft z'n testament bij jouw pa laten maken. Ik krijg bijna alles, dat weet ik al lang. Je pa weet 't nu ook, maar hij, met z'n streng plichtsgevoel, kan het niet aan."

Een langgerekt „Oooo!" kwam uit den mooien meisjesmond, zóo lang, dat ze er zelf even van schrok.

Hij kan dat natuurlijk niet aan je ma vertellen, maar ik wel!"

Jules, lieve Jules!" vlijde ze zich tegen hem aan, hoe heerlijk, hoe innig heerlijk, dat je dat gevonden hebt. Knappe jongen!"

Een paar jaar later stierf de oude Van Veen; twee jaar later werd Kitty van Wijk Mevrouw Bergman.

Botsing

door J. P. BALJÉ.

Hevig toeterend reed de auto in vrij snelle vaart de gracht af, even de snelheid matigend en het getoeter verdubbeld bij de nadering van een zijstraat. Uit deze zijstraat schoot een fietser te voorschijn, blijkbaar er op rekenend nog vóór de auto langs de grachtbrug te kunnen bereiken. Doch de auto, waarvan de bestuurder blijkbaar geen signalen heeft gehoord, reed door en de botsing was onvermijdelijk. Wel trachtte de bestuurder van den prachtige Buick door bliksemsnel remmen den wagen bijtijds tot staan te brengen en kwam

deze dan ook knarsend en zuchtend tot staan, doch de fietser was al omvergeworpen, lag met zijn rijwiel voor de auto. Vloekend en sputterend stond de wielrijder — een werkmán in blauwe kiel, met ongeschoren gezicht, vooruitstekende jukbeenderen en een broek, die in vroeger dagen blijkbaar van geel pilo was, thans echter een groezelig-grauwen indruk maakt — op, sloeg met woedende gebaren het stof van zijn mouwen en van zijn broek, en plaatste zich toen met een breed gebaar demonstratief voor de auto.

Kè-je-niet-utkèke, slèmjurk? Hè-je me dan niet haure bellen asse-krankzinnige? Maor daor lùstere de heire niet naor. Nei, de heire denke, asdat de heile wig fèn haorlui is. Een wirrekman mot maor wachte, een wirrekman, die nao se wirrek mot, die ken wel wachte, de heirtjes die in mójë autau's sitte, die hibbe haost! Haost om bèi derlui friendinnetjes te komme, jao, det hibbe-se. Nee, faoder, niet wigraje, neeeeeee — z'n stem werd dreigend ironisch — so binne me niet getrauwde! Ik sal eirst eris effies kaake, of me kar niet kepot is. O, sau!" Zich dan tot een paar toeschouwers wendend: „Sig, jonges, hauwe jullie det meraokel eris effies in 't aug, onderwaal ken ik me waoge na-kaake!"

Met een ruk neemt hij z'n fiets op, de heer in de auto steekt kalm een sigaar op, praat zacht eenige woorden met de dame, die naast hem zit, waarop ze beiden hartelijk lachen.

„Ik vin, det er niks te lache falt," roept een vrouw uit het publiek, „die stankverspreiders dinke maar, det een arrem minsch een stuk fee is, een varreke of soo ies. Die kè-je ondersteboafe raje, as-je-wil, dinke se. Ik geif die gaoser graut gelaak, as-ie 'm anspreikt, om de koste te betaole, as er wat an se fiets mekeirt!"

„Maar mensch," zegt thans de heer, blijkbaar uit z'n humeur rakend, „er is hier geen sprake van ondersteboavenrijden. Ik heb duidelijk signalen gegeven, ik heb vaart gematigd, en als er iemand in z'n recht is ben ik het. 't Is een vriendelijkheid van mij, dat ik zoo lang blijf wachten, dat ik de praatjes van dien man aanhoor, terwijl ik in mijn recht ben."

„Ik was er getuige van," spreekt een andere heer, die tot nu toe eenigszins afzijdig stond, „en meneer heeft gelijk. De fietser wilde er kost wat kost voorbij, terwijl hij zag, dat de auto aankwam. Bovendien, dit is de hoofdweg, de zijstraten zijn bijwegen. Wie dus uit een zijstraat komt, moet het hoofdverkeer laten voorbijgaan. De fietser kende dus de regels van den weg niet."

„Wil, jao, ik kin de reigels fen de wig niet, haor je-n-em smoesse! Ik zel er de reigels fen de wig niet kinne! Men, ik raai al fuiftien iaore, en nog nauit hib ik een bekeuring gehed. Maor het sou wil een wonder weise, asse de graute heire ut niet mit mekaor eins waore. Affaan, faoder, 't is je geluk, det er niks niet an me fiets kepot is, want ik had je op je bleike fasie geslaoge, soo waor se me Barut de Knokker noeme! En nau sau maor doorraie, want de kleur fen je neus en je auge befalt me niks niet, die sag ik liefer raud en blaauw, dus maok nau maor, det je wigbent!"

„Ssst, Barut, ssst nau toch," roept een andere werkmán. „Hau je een pietsie gedèsd. 'k Sel je strakkes wel fertille werom!"

Ik me gedèsd hauwe? Werachtig niet. Faur niks niet en niemand niet! En seiker niet faur soo'n lefgauser, die in se Buikkie raait."

„Hau je kalm, Barut, hau je nau kalm, dris toch niks gebuird! Je waoge is toch niet kepot!"

„Nee, me waoge is niet kepot, det sau er nog bèi motte komme. En me goed is auk nog heil — een vlugge blik inspecteert de groezelig-grauwe pantalon — das se geluk."

Intusschen is de heer met den starter aan het werk, de auto puft en trilt weer, als was ze verlangend verder te rijden. Het portier klapt toe en langzaam schuift de prachtwagen verder.

Barend wil z'n mond weer openen, om den bestuurder nog een paar hatelijkheden naar het hoofd te werpen, als zijn vriend hem aan z'n mouw trekt en hem toefluistert:

„Keirel, hau toch je graute waofel. 't Is de sijn fen de verkeerspolisie. 't Is je geluk, det se maassie bèi 'm was en det ie in een goed humeur was, anders was het je duur te staon gekomme, faodertje. Ik hib daudsangste uit gestaon, dat ie je de baojes in sau laote stoppe. Ik kèn 'm goed, 'k hib is een karreweitje bèi 'm gedaon."

Barend's mond klapt dicht. Hij schudt het hoofd en mompelt:

„En det binne nau de minsche, die de witte maoke. Se kenne se self nog niet eins goed opfolge. 't Gaot mis mit de maotschappèi, we motte Rusland nafolge!"

DE SCHOUWBURGPLAATSEN.

„Hoe waren jouw plaatsen in den schouwburg gisteravond?"

„Afschuwelijk: we konden niets zien."

„De onze waren nog afschuwelijker — niemand kon ons zien."

*

Amsterdamsche Poortjes

*

Poortje van het voormalige Spinhuis, in de Spinhuissteeg (nu het Hoofdbureau van Politie) gebouwd in 1607, hersteld in 1645

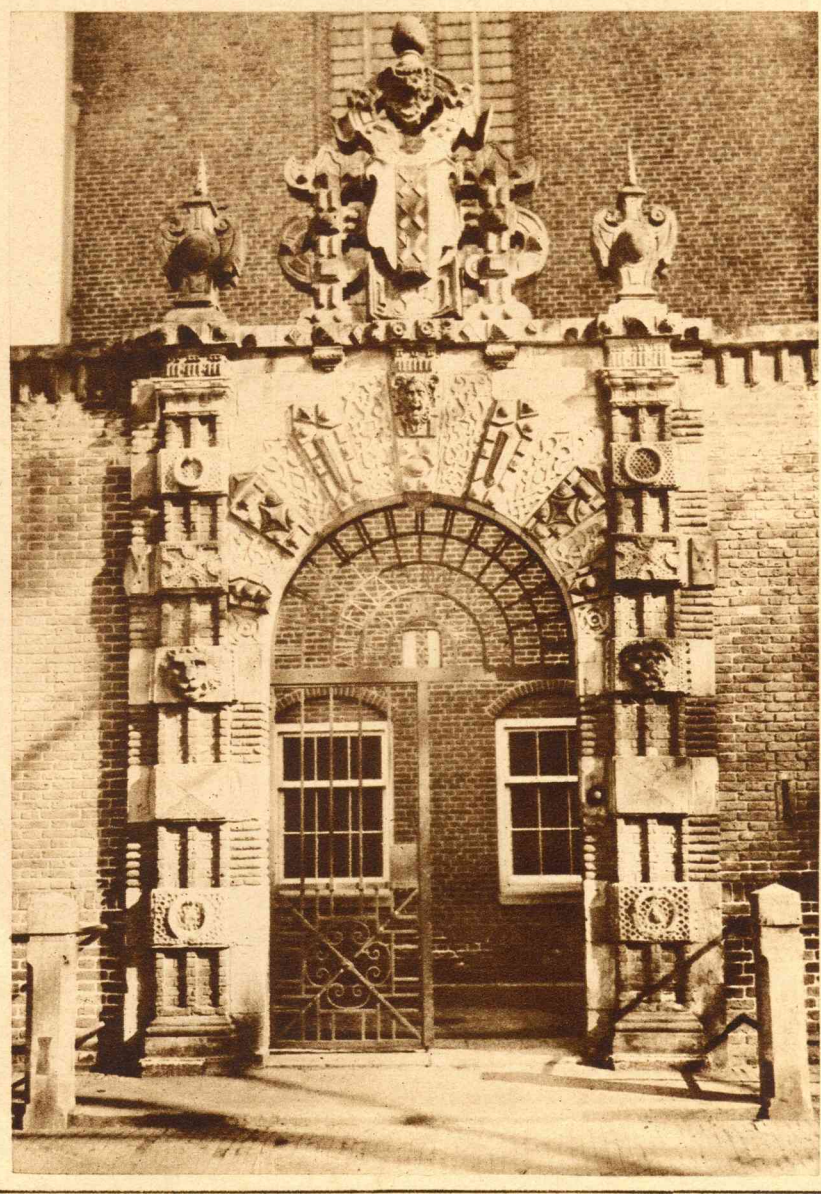
Amsterdam is rijk aan mooie poortjes. Maar zij zijn 'n Amsterdammer te vertrouwd: hij heeft ze van zijn prilste jeugd gezien en loopt ze voorbij, zonder ze op te merken. Hij ziet er het mooie niet van, daarvoor moet hij er eerst een plaatje van onder de oogen krijgen. En daarom geven we die plaatjes van een viertal dier poortjes hier — maar bekijk nu de origineelen ook eens met meer aandacht

Poortje van het voormalige Rasphuis, op den Heiligeweg (nu zwem- en badinrichting) gebouwd in 1607. De beeldengroep boven op is van 1663

Poortje van het St. Pieters- (nu Binnen-) Gasthuis aan den O.Z. Achterburgwal, gebouwd in 1736.

Poortje van den voormaligen Stadstimmertuin, gebouwd in 1597 — in 1631 geplaatst voor de St. Agnieten-kapel

Hendrik Bloemaert, schilder en dichter, werd in 1601 te Utrecht geboren en overleed aldaar den 30sten December 1672. Hij was leerling van zijn vader, Abraham Bloemaert, en schilderde,

HET EIERENVROUWTJE

NAAR DE SCHILDERIJ VAN H. BLOEMAERT IN HET RIJKSMUSEUM TE AMSTERDAM

vooral na een verblijf in Italië, meest geschiedkundige onderwerpen; ook allegorieën zijn van hem bekend, benevens onderwerpen aan het dagelijksch leven ontleend, waarvan ons Eierenvrouwkje wel een der beste is.

Een sterke Engelsche Hockeyploeg van Cambridge toert momenteel in ons land. Zondag speelden de Engelschen hun eersten wedstrijd achter het Stadion tegen Amsterdam. De gasten wonnen die ontmoeting met 5-2 — Foto van beide elftallen.

Moment uit den Hockey-wedstrijd Amsterdam—Cambridge, welke Zondag j.l. achter het Stadion werd gespeeld.

Stormvogels—R.C.H. (1—1). In deze ontmoeting, waarin de thuisclub sterker was, wisten de bezoekers een gelijk spel te forceren. Moment voor het R.C.H.-doel.

Sport van Zondag

Toen wij er verleden week op wezen dat bij een volgend treffen tusschen Blauw-Wit en Ajax er voor beide partijen waarschijnlijk niet meer zooveel op het spel zou staan als in de eerste ontmoeting, bleek ons achteraf dat de return-match tusschen beide rivalen reeds op 16 Januari zou worden gespeeld. Onze bewering kon dus min of meer voorbarig worden genoemd, doch ziet, Blauw-Wit is zoo vriendelijk geweest om in den eerstvolgenden wedstrijd ons vermoeden reeds tot waarheid te maken. Die eerstvolgende ontmoeting ging tegen No. laatst van de afdeling doch dit was voor de Zebra's heel geen beletsel om zich met 5-1 te laten kloppen.

Nu nemen wij wel aan dat de Leeuw van Wassenaar niet zoo zwak is als de plaats op de ranglijst zou doen vermoeden, doch hiermede is de groote nederlaag der Stadion-menschen toch niet zonder meer goed gepraat. Neen een kampioensploeg heeft Blauw-Wit niet.

H.V.V. heeft intusschen twee zeer kostbare puntjes veroverd. Meer en meer begint het er naar uit te zien dat de geel-zwarte Hagenaars ook ditmaal den dans weer zullen ontspringen en dan waarschijnlijk ten koste van R.C.H., dat echter zoo verstandig was om ook een winstpuntje te veroveren. De strijd om de laatste plaats in Afd. I wordt minstens even interessant als die om een eertitel.

Ajax prijkt weer bovenaan. Door het gelijke spel van Stormvogels hebben beide concurrenten nu evenveel verliespunten. Wij veronderstellen echter dat zoowel Ajax als Stormvogels nog wel eens geklopt zullen worden voor de eereplaats definitief het deel van één van beide is geworden. Verdere concurrentie is er niet aangezien met Blauw Wit ook D.F.C. haar illusies in rook zag opgaan. En 't Gooi heeft een achterstand van vier punten. Deze zijn moeilijk meer in te loopen op de weinige resterende wedstrijden.

Ajax heeft in Den Haag de overwinning van V.U.C. niet cadeau gekregen. Zelfs nam de thuisclub de leiding doch hierop werd Ajax zoo verstandig om haar reeds spoedig aan het licht getreden meerderheid in een voldoende aantal doelpunten uit te drukken.

Spartaan verloor wederom, doch ditmaal werd het geen débacle. Wij vertrouwen echter dat de roodbroeken in de resterende wedstrijden voor iets beters zullen zorgen.

In de 2e klasse B vond de belangrijke ontmoeting plaats tusschen D.E.C. en Velox.

Konden de Amsterdammers het Gestijs in

Blauw-Wit verliest in het Stadion met 5-1 van H.V.V. — Het doel der Zebra's in gevaar.

Z.F.C. en U.V.V. speelden Zondag j.l. te A'dam gelijk. De Utrechtsche doelverdediger heeft op onze foto het leder tot hoekschoop verwerkt.

Driekoningen-kroon met portretten van Jozef en Maria met het Kindeke Jezus en de Drie Koningen, verder de koningen de ster volgend en de aanbidding in den stal van Bethlehem.

DRIEKONINGEN

6 JANUARI

Een 's-Hertogenbosch' kind is den Koning te rijk, wanneer hij op Driekoningen-avond „met z'n lantaere" voor Kaspar, Melchior of Balthazar mag spelen.

'k Zie weer de jongens met de star,
Melchior, Kaspar, Balthasar,
En hoor hen weer hun liedje zingen.
Waar zijn zij heen? Hun lied is stom.
Ach Klisseboer en Pinxterblom!
Geen hunner zien wij ooit weerom.
Zoo gaat het, laas! met de aardsche
dingen!

Voor goed begrip van de verschillende gebruiken op dien dag zullen wij de geschiedenis der drie Koningen in 't kort in de herinnering terugroepen.

Volgens het Schriftuur-verhaal reisden zij bij Christus' geboorte van het Oosten naar Bethlehem, om, zooals er geschreven staat, den nieuw-geboren Koning der Joden te aanbidden, want zij hadden zijne Ster in het Oosten gezien.

Deze ging hun op hun reis vooraf en bleef tenslotte stil staan boven den stal van Bethlehem.

In dien tusschentijd hadden zij nog een bezoek gebracht aan Herodes, den vorst van Galilea, met de belofte te zullen terugkomen, zoodra zij den nieuwen Koning der Joden zouden gevonden hebben. In den slaap werden zij echter door een engel gewaarschuwd dit niet te doen en keerden langs een anderen weg naar hun land terug.

De overlevering geeft hun de namen van Caspar, Melchior en Balthazar, waarbij men zich Melchior gewoonlijk als zwart voorstelt.

Hun overblijfselen zouden ergens in Perzië begraven geweest, doch door Keizerin Helena naar Constantinopel overgebracht zijn.

Vervolgens zouden ze naar Milaan en daarna naar Keulen vervoerd zijn, want toen Keizer Frederik Barbarossa in 1161 de stad Milaan verwoestte, werd hij daarin trouw bijgestaan door den aartsbisschop van Keulen, zoodat hij als belooning niet beter meende te kunnen doen, dan dezen de overblijfselen „der heylige drie coningen, die daer lagen" als geschenk mede te geven.

Naast de reeds genoemde namen, waren sommigen van meening, dat zij Magalath, Galgalath en Saracin heetten, weer anderen Ator, Sator en Peratoras, doch de namen Kaspar, Melchior en Balthazar worden echter als de meest waarschijnlijke beschouwd.

Het Driekoningenfeest was bij uitstek geschikt om te worden herdacht in de z.g. Mysterie-spelen der Middeleeuwen.

Dit ging als volgt toe:

In het koor voor het hoogaltaar zat Maria met het kind. Vier mannen met roode en blauwe doeken om de schouders en op schamelien blazend, stelden de herders voor. Anderen, gekleed als engelen, zongen: „Gloria in excelsis" en zaten op het orgel, dat den hemel voorstelde.

Drie priesters te paard, ieder met zijn gevolg, en

gehuld in een z.g. Oostersch kleed, stelde de Drie Koningen voor, die van verschillende zijden, voorstellende de drie bekende werelddelen Europa, Azië en Afrika, de kerk binnen reden.

In het midden ontmoetten zij elkaar, gingen naar een zijdeur en klopten aan. De koster, die Herodes voorstelde, stak zijn hoofd naar buiten en wisselde enkele woorden met hen.

Dan verscheen plotseling aan het gewelf een blinkende ster „scietende van after wt die kercke nae 't hoech outair toe, ende bleeff dair staen" als teken waar zij moesten zijn.

Wij kunnen als kinderen der 20ste eeuw ons niet voorstellen, dat dergelijke volksvermaken in de kerk konden plaats hebben, wanneer wij ons niet indenken in de geestesgesteldheid van het volk uit die dagen.

Het „Panem et circenses", brood en spelen, der Romeinen, gold nog even goed in later eeuwen. Maar ook die gedachte was gekerstend. Het geestelijk voedsel werd den volke, om het eenigszins profaan uit te drukken, op smakelijke wijze voorgezet, en een groot hulpmiddel was hierbij de aanschouwelijke voorstelling.

De gedachte was natuurlijk te prijzen, maar de uitvoering faalde somtijds en de uitwassen zoude voor ons hedendaagsch gevoel aan de stichting afbreuk doen.

Wij moeten verder de mysterie-spelen laten rusten, doch ook thans leven ze nog voort, in den goeden zin van 't woord o.a. in de Passiespelen te Oberammergau.

Dat de belangstelling voor het „Driekoningen spel" groot was, kan blijken uit het verhaal van een Delfenaar die in 1498 zoodaats in de Nieuwe Kerk aldaar had bijgewoond, en de verzekering geeft, dat zij nog nooit zoo vol geweest was, want alle boeren uit den omtrek waren opgetrokken om het „spul" te komen zien.

Tot zoover de kerkelijke feestviering, doch ook bij de viering binnenshuis liet men zich niet onbetuigd.

Voor deze gelegenheid bestonden „sterrelieders," die door eenige der gasten werden voorgedragen:

Noteering en zetting
van Albert Mesmans

Hier kom-me wij aan met on-ze lan-taere;
Wij zou-ke d'n
Klop-ten al aan He--ro-des zijn deur;
Ha-ro-des de
ro-des de Koning sprak met 'n vals hart:
Hoe ziet er de
ziet er wel zwart maar hij is toch zoo schoon;
hij is er de
Moo--ren-land is 'n schoo-ne stad!
Waar Ma-ri-a
ri-a die moest den berg be-klim-men;
Daar hoorde ze de
Heil'-ge Drie-kon-gen die zon-gen zoo schoon;
Zij maak-ten van

Heer en we hadd'n'm zoo gae-re,
Wij zou-ke d'n Heer en we hadd'n'm zoo gae-re.
Ko-ning kwam zel-le-vurs
Ha-ro-des d'n Ko-ning kwam zel-le-vurs
Jong-ste van drie-en zoo zwart,
Hoe ziet er de jong-ste van drie-en zoo zwart.
Ko-ning van Moo--ren-land-en,
Hij is er de Ko-ning van Moo--ren-land-en
met haar klein Kin-de-ke zat,
Waar Ma-ri-a met haar klein Kin-de-ke zat.
Heil'-ge Drie-kon-nin-ge zin-gen,
Daar hoorde ze de Heil'-ge Drie-kon-nin-ge zin-gen.
vreug-de een gou--den kroon,
Zij maak-ten van vreug-de een gou--den kroon.

Het lied: „Hier komme wij aan met onze lantaere," dat oudtijds algemeen gezongen werd.

Steck vrunden, het heuft ter deuren oet,
Ont loestert eynmool no onsen geloet.
Drie Kuningen keumen jo hier ter boon
Wol i se nicht geven, soo lootse man goon.

Want sicht wi singhen hier nicht om sunst,
Maer om dijn geldt ont goede gunst.

Stieght oet, stieght oet, ont sieter ons oon,
Wi komen soo'n verre wech ghegoon.

Wi komen hier al oet Orient
Den junghsten dat 's eyn soo'n swarten vent.

Den wech die vil hem jo alle soo suer,
Noe steyt hij soo palle gheliecken eyn muer.

Wi volghden jo de blinckende Star
Die 't nicht en gheleuvet dat isser eyn Nar.

Jan Rodis al oet den vensteren lach
On ons van verre keumen sach.

De Twaalfnachten worden besloten met het Driekoningenfeest, waarbij nog altijd het „kaarsje-springen" een aardig kindervermaak is. (Naar een houtsnede van J. Robijn uit het eind der 18e eeuw.)

De benaming Jan Rodis inplaats van Herodes is een echt staaltje van Amsterdamsche volkshumor.

Noe strieket dijn starre on set doe wat dool
Opdat ich doe nicht en achterhool.
Wi vrooghden no Jan Rodis nicht,
Ont liecke wol onse hacken ghelicht.

Noe singhen wye hier voor dijnen deur
Doe bist door binnen, wi stoon door veur.

Geft wat, geft wat, ont teuvet nicht langh,
Ons keele wordt dreugh van dit ghesangh.

(Hier werd hun een volle beker toegereikt.)
O smocke luyden, wat bist doe goet,
I gevet ons wat, noe 't liet is oet.

Hierbij gingen de zangers de kamer rond om de vrouwen en meisjes te kussen, wat aanleiding gaf tot veel tegenspartelen, vooral als de zwarte Melchior naderde.

Het „koninkje spelen" schijnt al zeer oud te zijn, waarschijnlijk een overblijfsel van de Romeinsche Saturnaliën. Vooral de slaven werden dan rijkelijk bedacht en door hun meesters bediend als herinnering aan den gouden tijd, dat Saturnus onder de menschen leefde en vrijheid en gelijkheid heerschte.

Tijdens de feestmalen werd dan door het lot beslist, wie koning van de tafel werd.

Tot de huiselijke feestviering van Driekoningen behoorde ook het Driekoningenbrood, waarin gebakken de Driekoningenboon.

Het brood werd verdeeld in zooveel stukken als er dischgenooten waren en hij of zij, die de boon trof, was koning of koningin.

Vermoedelijk heeft men in de koningsboon niets anders te zien dan het lot, dat met een boon getrokken werd en daarom heette vanouds het kiezen der leden van de Magistraat: „te bone gaan" (het kiezen geschiedde met witte en zwarte boonen) en heet ook de uitdrukking dat iedereen loor naar werk ontvangt kortweg: „Loontje komt om zijn boontje." *

Deze verklaring lijkt ons juistere dan die, dat het onzen voorouders verboden was gedurende „den dertien dag" boonen te eten en dat de boon, gebakken in het brood, symbolisch voorstelde, dat deze tijden voorbij waren en het eten van boonen weer was toegestaan.

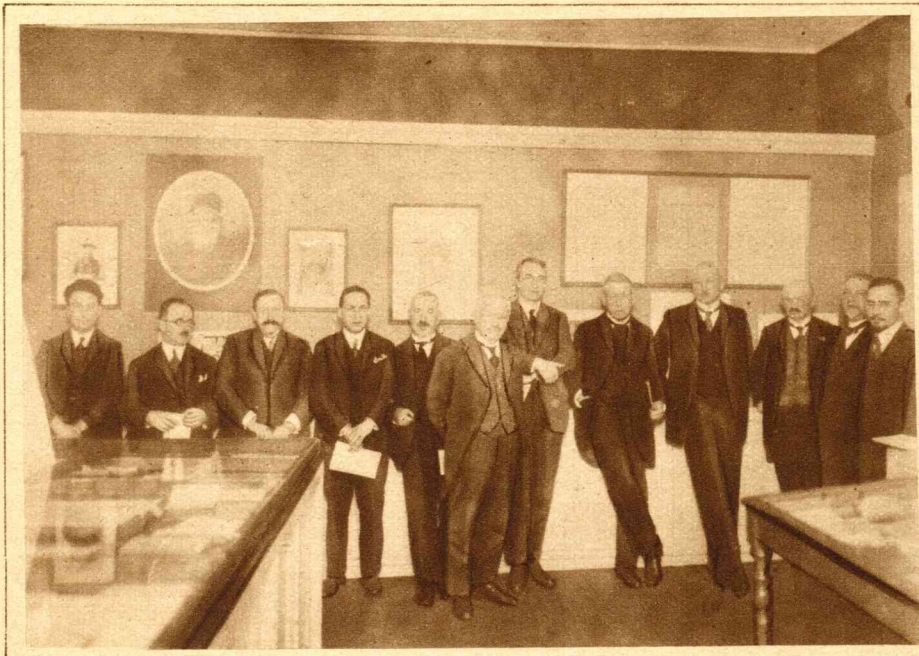
Hoewel Driekoningendag de afsluiting vormt van het Germaansche Joeltijdperk, hebben wij in het feest zelf een uitsluitend Christelijken oorsprong te herkennen en de verklaring, dat de ster de opvolgster zou zijn van hetgeen eens de nieuwe zon was in het Joelfeest moet dan ook als beslist onjuist verworpen worden.

Bovendien, het zinnebeeld van de zon was een rad, dat niet gedragen, doch gewenteld werd.

W. S.

* De oorsprong van dit spreekwoord moet volgens Dr. Stoet gezocht worden in het bekende kindersprookje van het erwte, boontje, strootje en kooltje vuur, die gezamenlijk uit wandelen gingen. Voor een breed water gekomen, ging strootje er over heen liggen, terwijl erwte en boontje over hem heen liepen. Kooltje vuur zou het ook doen, doch in het midden gekomen raakte het strootje in brand en kooltje viel in het water.

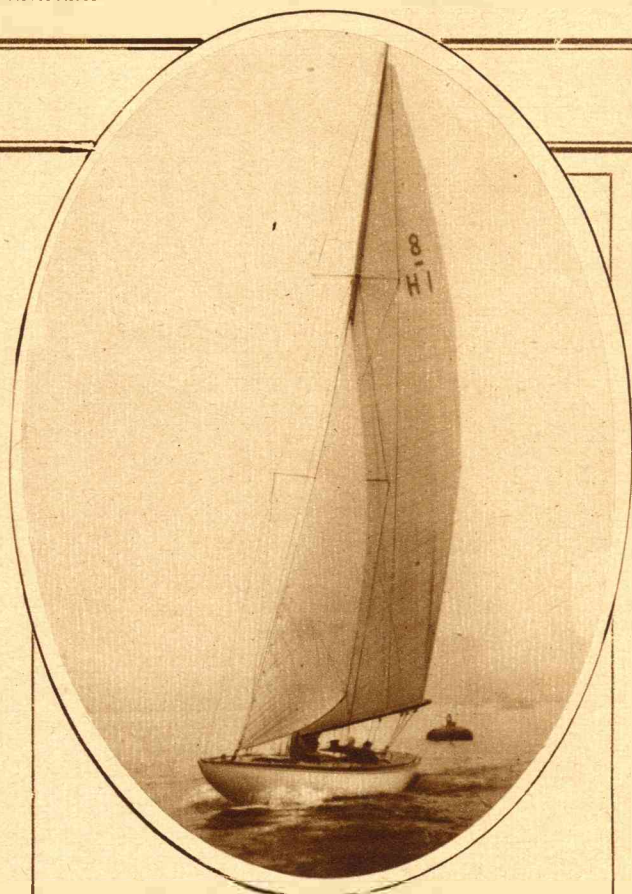
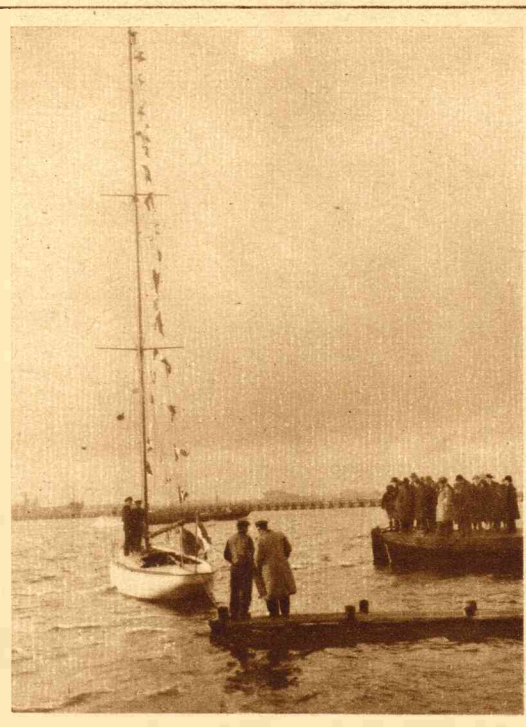
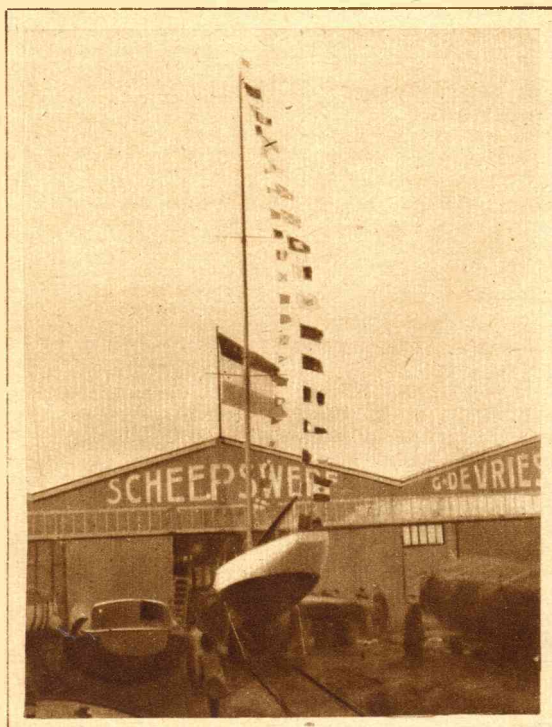
Boontje begon hierover zoo te lachen dat het berstte. Zoo kreeg het dus loon naar werk.

Ook de Universiteits-bibliotheek te Amsterdam heeft ter gelegenheid van het feit, dat driehonderd jaar geleden het eerste Hebreuwsche boek te Amsterdam op de drukkerij van Menassch ben Israël gedrukt werd, een tentoonstelling georganiseerd, niet alleen van de door deze drukkerij geleverde producten, maar ook van wat de Hebreuwsche drukkers gedurende de laatstverloopen drie eeuwen het licht deed zien. — Groep gemaakt tijdens de opening dezer tentoonstelling in de Universiteits-bibliotheek te Amsterdam. Van links n. rechts: Menno Hertzberger, Bern. Houthakker, Dr. Boas, J. S. da Silva Rosa, M. Mendels, J. Sohlberg, Dr. Karl Gebhardt (uit Frankfort a.M.), Dr. C. C. Delprat (Curator der Universiteit), Dr. T. P. Sevensma (Bibliothecaris der Universiteits-Bibliotheek), J. M. Hillesum (Conservator der Rosenthaliana), Lazare Dünner (Moré), Ds. L. Hirschel (Assistent der Rosenthaliana).

Eenige der inzendingen op de Hebreuwsche tentoonstelling te Amsterdam: Banden uit de 17e en 18 eeuw, eigendom der Bibliotheca Rosenthaliana (afdeeling der Universiteits-Bibliotheek).

GEMENGD FOTONIEUWS

Het eerste Nederlandsche 8-M.-jacht „Hollandia”, dat, zooals wij reeds meldten, in hoofdzaak gebouwd werd om te kunnen meedingen in de wedstrijden van de Olympiade in 1928 te houden, maar ook reeds over een paar weken zal deelnemen aan de wedstrijden te Genua, is de vorige week van de werf van den heer G. de Vries Lentsch Jr., te water gelaten. Hierboven links: De „Hollandia” op de helling; midden: na de te waterlating; rechts: de eerste proeftocht op het IJ.

Dinsdag 4 Januari werd te Amsterdam het nieuwe gebouw van Pro Senectute, gelegen Vondelstraat 35, officieel in gebruik genomen. Ter gelegenheid der opening maakten wij deze foto van bestuur en hoofdbestuur van Pro Senectute; zittend v.l.n.r.: Mevr. v.d. Dussen, Directrice, de heer Patijn, Mevr. Bak, Mr. J. Everts, (voorz.) Mevr. Schreve—Yzerman, Mevr. Royen—Rueb, Mevr. Jiskoot—Pierson. Staande: A. J. Da Costa, B. Yaffe, Mevr. Knuttel, Mej. Tiemeyer, Mr. van Raamsdonk, Mevr. Hoofd—Spakler en de heer A. A. de Jong.

Op 5 Januari was het 30 jaar geleden, dat Mevrouw Louisa Boom haar loopbaan begon en onafgebroken zich heeft gewijd aan de haar zoo lief geworden taak, om den kleinen peuters de eerste lessen te geven op de moeilijke levensbaan. Op 5 Januari 1897 heeft zij de eerste fröbelschool aan de Torenlaan 1a te Hilversum geopend. Een foto van de jubilarisse te midden van vrienden en bloemen.

De Vrouw en haar Rijk

VOOR ONZE MEISJES.

No. 90. Eenvoudige japon van donkerblauwe serge, gegarneerd met kraag, manchetten en das van witte crêpe de chine. De mouwen zijn in raglan model geknipt. Het rokje heeft aan de voorzijde twee uitspringende ploaien, welke in zakken eindigen.

No. 91. Deze smaakvolle japon is samengesteld uit gebloemde en effen crêpe maro-

cain. Het gebloemde lijfje is recht en wordt evenals de mouwen en de das met een bies effen marocain gegarneerd. Het rokje wordt geheel rondom gefronst.

No. 92. Een alleraardigst ensemble, dat bestaat uit een soort overgooier van wijn-roode rips en een blouse in overhemd model, van crêpe crêpe de chine. Het rokje heeft zoowel aan de voor- als achterzijde

twee uitspringende ploaien. Het lijfje is aan de voorzijde in 'n diepen V.-vorm geknipt en wordt gegarneerd door twee smalle zakjes en een crêpe ceintuur.

No. 93 is een eenvoudige japon van amandel-groene crêpe marocain, waarvan de bovenzijde van het rokje en van de laag ingezette mouw gerimpeld zijn. Een fluweelen lint, dat aan de voorzijde losjes gestrikt wordt, voltooit de japon.

EENIGE RECEPTEN VAN GERECHTEN VOOR DE KOFFIETAFEL.

Eenvoudige nierbroodjes. (8 à 10 stuks.)

8 à 10 dunne sneedjes oud brood zonder korsten, 1 kalfsnier, $\frac{1}{4}$ eetlepel fijngehakte peterselie, ui, peper, zout, noot, $\pm$ 12 gr. bloem, klein stukje boter, 1 à $1\frac{1}{4}$ d.L. bouillon van de nier. Bereiding:

Blancheer de nier, dat wil zeggen, zet ze op met koud water, giet dit weg, zodra het kookt, en zet ze opnieuw op met koud water. Kook ze gaar in dit water met zout en laat een grof stuk ui, een takje peterselie, laurierblad, kruidnagel, foelie en peperkorrels mee koken, gedurende ongeveer een en 'n kwart uur. Hak ze daarna heel fijn. Verwarm boter en bloem, voeg langzamerhand, steeds roerende den bouillon toe en laat de saus ongeveer vijf minuten doorkoken. Voeg de fijngehakte nier en peterselie toe en maak de massa op smaak af met peper, zout en noot.

Bak de sneedjes brood in boter mooi goudbruin. Verdeel de massa over de broodjes, maar zorg dat ze goed warm zijn. Presenteer ze op een schotel, die met een gevouwen vingerdoekje bedekt is.

Poulet in rijstrand met kerrysaus. (6 pers.)

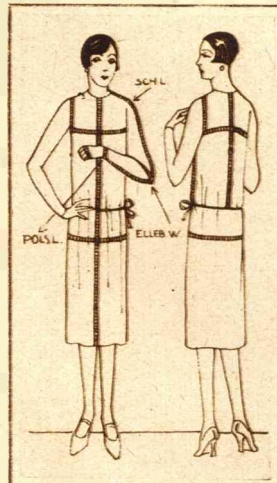
350 gr. kalfspoulet, 150 gr. kalfsgehakt, 1 L. kokend water, 70 gr. bloem, 75 gr. boter, 1 eetlepel kerry, ui, zout, stukje Spaansche peper, foelie, 1 d.L. melk, rijst. Bereiding:

Wasch de poulet, zet ze op met 1 L. kokend water, zout en foelie. Kook het ongeveer een en 'n kwart uur. Maak in dien tijd van het aangemaakte gehakt balletjes en kook deze nog een kwartier met de poulet mee. Schenk den bouillon van het vleesch af.

Fruit het gesnipperde uitje met de kerry en de Spaansche peper in de boter, maar zorg, dat zoowel boter als ui licht van kleur blijft. Voeg de bloem toe, en langzamerhand, steeds roerende, den bouillon. Voeg ook de melk toe en laat de saus 5 à 10 minuten zachtjes doorkoken. Zeef ze daarna en maak ze op smaak af met zout en kerry. Voeg het vleesch toe en stook dit pl.m. 15 minuten in de saus.

Kook de rijst met driemaal zooveel koud water als rijst en iets zout gaar. Om te weten, hoeveel rijst er gekookt moet worden, meet men den inhoud van den rand en neemt daarvan het derde deel aan rijst. Is b.v. de inhoud 6 d.L. water, dan neemt men 2 d.L. rijst en 6 d.L. water.

Druk de gaargekookte rijst vrij stevig in een met kokend

BERICHT. Wij stellen onze lezers in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De gehele bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug. (volg. voorb.) Taillewijdte. De Taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De Heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De Voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De Zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De Ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder. Elleboog- en Polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen. (volg. voorb.) Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Armsgatwijdte. Heele lengte. De gehele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maat nemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronen Kantoor”. Postbus no. 1. Haarlem, onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon. Nr. 90 f 0.90. nr. 91 f 0.85. nr. 92 blouse f 0.60. Overgooier f 0.75. nr. 93 f 0.75

water omgespoelden rand. Keer den rand dadelijk op een verwarmden schotel en vul hem met het vleesch en een gedeelte van de saus. Presenteer de rest er afzonderlijk bij.

Macaroni met poulet.

200 gr. kalfspoulet, 100 gr. kalfsgehakt, 75 gr. macaroni, 35 gr. bloem, 40 gr. boter, foelie, citroensap, zout, 8 d.L. kokend water. Bereiding:

Wasch de poulet. Snijd ze, zoo noodig, in kleine stukjes en kook ze een $\frac{1}{2}$ uur in 8 d.L. water met wat zout en foelie. Voeg dan de in stukjes gebroken en gewasschen macaroni toe, kook dit samen weer een $\frac{1}{4}$ uur en

WOLLEN SJAALS, MUTSEN EN HANDSCHOENEN KUNT U THUIS ZOO VAAK WASSCHEN ALS U WILT, MITS UITSLUITEND MET

LUX

DE LEVER'S ZEEP MIJ, VLAARDINGEN

daarna de balletjes gehakt, die op de bekende wijze zijn aangemaakt, nog een kwartier mee.

Verwarm roerende boter en bloem, giet hierbij langzamerhand onder goed roeren, 4 d.L. bouillon van de poulet. Laat dit sausje nog 5 à 10 minuten zachtjes doorkoken. Maak het op smaak af met zout en een paar druppeltjes citroensap.

Roer er de macaroni met de poulet en gehakt door. Doe het op in een dekschaal.

N. B. Men kan deze massa ook in een vuurvast schotel doen. Bestrooi in dit geval de massa met wat paneermeel, leg hier en daar een klein kluitje boter, veeg den rand van het schoteltje af met een vochtigen punt van een doek en laat er in den oven een licht bruin korstje op komen.

Gevulde pannenkoek.

(plm. 6 pers.).

Voor het vulsel: 150 gr. vleeschresten, 15 gr. bloem, 20 gr. jusvet of boter, 1½ d.L. verdunde jus of bouillon, peper, zout, noot, ½ eetlepel fijngehakte peterselie.

Voor de pannenkoeken: 75 gr. bloem, 1 ei, 2 d.L. melk, 20 gr. boter, iets zout.

Bereiding: Hak het vleesch fijn, evenals de peterselie. Verwarm roerende boter en bloem tot een gladde massa, voeg hierbij langzamerhand onder goed roeren den bouillon of verdunde jus en laat deze saus 5 à 10 minuten doorkoken. Voeg het gehakte vleesch de peterselie toe en maak de massa op smaak af met peper, zout en noot. Houd deze farce warm.

Doe voor de pannenkoeken de bloem in een kom, maak er een kuultje in, breek hierin het ei, voeg wat melk toe en iets zout en roer van uit het kuultje beginnend het deeg tot een glad beslag. Voeg hierbij langzamerhand de rest der melk. Bak er dan met de boter 2 pannenkoeken van gaar en aan beide kanten bruin. Leg er het vulsel tusschen. Presenteer 't gerecht goed warm, in punten gesneden.

Garnalen in schelpen.

(plm. 6 schelpen.)

250 gr. garnalen, 2 d.L. melk, 20 gr. bloem, 25 gr. boter, peper, zout, fijngehakte peterselie, paneermeel. Bereiding: Wasch de garnalen en laat ze goed uitlekken op een paardeharen zeef. Verwarm, roerende 20 gr. boter met de bloem. Voeg hierbij, langzamerhand en steeds roerende de melk. Laat dit sausje 5 à 10 minuten doorkoken. Voeg er dan de garnalen bij. Maak de massa af met peper, zout en fijngehakte peterselie. Smeer dat gedeelte der schelp dat gevuld wordt, in met boter. Vul ze, strooi er een weinig paneermeel over en heel weinig en zeer kleine kluitjes boter en laat ze in den oven een licht bruin korstje krijgen.

CATHARINA.

EEN BOEKENLEGGER

EEN BOEKENLEGGER.

Hier nevenstaande tekening laat een boekenlegger zien op ware grootte. Dit zeg ik er bij, wijl men dien daarom heel gemakkelijk na kan maken.

zoodat de houtskool door de speldeprikken dringt. Het papier wordt nu voorzichtig verwijderd. De tekening staat er in stippeltjes op, die met behulp van de tekening gemak-

theeschoteltje in brillant gezet, hing af van vijf rijen steenen, terwijlsnoeren van diamanten losuit de lijst schenen te vallen en of dit nog niet genoeg was, werd haar kanten fichu bovendien gesloten door een reuzen G. (George: naam van den koning) in diamanten van de

van Indische vorsten.

„De koningin van Engeland”, zeide een gezant, „houdt zooveel van diamanten als de koningin van Frankrijk en zooveel van snuif als de koning van Pruisen.” Gelukkig voor haar dat zij aan beide liefhebbe-

Men neemt een stukje calqueer- of doorschijnend papier, zoodat men de tekening zuiver kan natrekken. Is dat gedaan, dan bestrijkt men den achterkant van dat papier met wat houtskool of heel zacht potlood en legt het dan met die zwart gemaakte zijde op een velletje tekenpapier. Zorgende dat het niet verschuift, trekt men de tekening over met een vrij hard potlood. Na dit gedaan te hebben, kan men het calqueerpapier oplichten en zal men zien dat de tekening er dun maar toch heel duidelijk opstaat. Waar het noodig is, kan men het even met een potlood bijwerken. Nu kan de tekening met een speld of een ietwat grove naald doorgeprikt worden en vervolgens op de stof gelegd, die goed vastgehouden of anders even vastgespeld wordt. Met een teekenveer wordt er over de tekening, die met houtskool is bestreken geworden, een paar malen goed heen gegaan

kelijk zijn te verbinden. Men doet dat met potlood, pijpjarde of witte verf. Laat men niet denken dat dit te moeilijk is. Ik zal u zeggen, dat meisjes op Industriescholen, dus heel dikwijls kinderen met weinig aanleg, zulke tekeningen maken kunnen, als zij accuraat werken. Men kan, nu de tekening zuiver op de stof staat, haar uitvoeren in batiktechniek of men kan ze uit de vrije hand beschilderen, mits men de verf haast niet met water vermengt, daar deze anders uitvloeit op de stof. Om dit te voorkomen, wordt de verf dikwijls vermengd met wat satijn-medium.

NELLY.

WENKEN

Zijn die aardappelen altijd zoo slap en vochtig, als ze op tafel komen? Maar waarom zet u ze dan ook met het deksel op de schaal op tafel, want dan absorbeeren de aardappels weer hun eigen dampen en worden week en onsmakelijk.

Die moddervlekken op uwe parapluie kunt u wegwrijven met een lapje met brandspiritus.

EEN DIAMANTLIEVENDE KONINGIN.

In een beschrijving over een galabezoek door koningin Charlotte van Engeland (grootmoeder van koningin Victoria) 120 jaren geleden aan den schouwburg gebracht, lezen wij, dat deze brave, maar van uiterlijk schoon zeer misdeelde vorstin op een hoogen zetel in haar loge troonde. Zij straalde letterlijk in den glans harer diamanten, die zij buitensporig beminde — wat met haar overigens degelijk karakter moeilijk te rijmen viel.

Ketens van diamanten hingen over hals en schouders en een portret van den koning zoo groot als een

hoogste waarde; terwijl een ceintuur van dezelfde schitterende steenen om haar middel sloot.

Vóór op het haar droeg H. M. in letters door diamanten gevormd, de woorden „God save the King!” (God behoede den koning), groot genoeg om aan de andere zijde van den schouwburg te worden gelezen. In haar hand hield de koningin een prachtig bouquet van brillanten, waarvan de voornaamste steenen geschenken waren

rijen naar hartelust kon volendoen. Zij had een eigen soort van snuif, die slechts in één winkel te krijgen was en haar snuifdozen fonkelden ook van diamanten.

Haar eenige schoonheid waren goed gevormde handen en men verhaalt, dat zij met haar kleine blanke vingers op zulk een eigenaardige wijze op haar snuifdoos kon tikken, dat de modedames tevergeefs beproefden, haar hierin na te volgen.

HELDERSCHE LUNCHROOM

Spoorstraat 51
HELDER

HET adres
voor koffiedrinken

KNIPCURSUS, HOEDENCURSUS,

Handw.cursus f 3, f 4 en f 5 p. m.

J. DE HOSSON, Bilderdijkstraat 3

ONZE SPECIALITEIT:

POLKA KNIPPEN
ONDULEEREN
en KAPPEN f 1.50

**MAISON
BOLTEN**

Singel 492

Dames met veel haar of page-haar, komt U maar. Wij vervormen Uw hoed in ieder entree naar de nieuwste Modellen.

Fa. J. G. van Driel Jr.
Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 5447.
Dameshoedenfabriek

Vraag

RIDDER

METAAL- POETS

Voordeeliger
Gemakkelijker

Veel beter

FABRIKAAT VAN DE ERDALFABRIEK

Uitslag prijsvraag No. 38

De oplossing van de prijsvraag, waarin gevraagd werd om 4 maal twee naast elkaar liggende muntstukken te verleggen, de centen bij de centen en de kwartjes bij de kwartjes te leggen, is als volgt:

1	2	3	4	5	6	7	8		
0	+	0	+	0	+	0	+		
1			4	5	6	7	8	2	3
0			+	0	+	0	+	+	0
1	5	6	4				7	8	2
0	0	+	+				0	+	0
1	5	6	4	8	2	7	3		
0	0	+	+	+	+	0	0		
6	4	8	2	7	3	1	5		
+	+	+	+	0	0	0	0		

Onder de goede oplossers, waaronder er ook waren die een eenigszins andere volgorde hadden gevonden, werden de prijzen verloot. De uitslag was:

Een fraai presenteerblaadje: Mej. C. Bosman, De Wittenkade 166, A'dam.

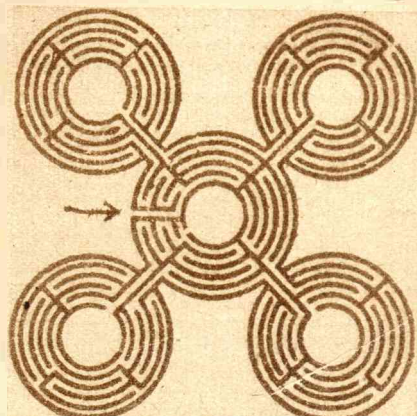
Een manicure étui: B. J. Castrikum, Wullaertstraat 161 A'dam.

Een doos postpapier: Br. Someren, James Cookstraat 421, A'dam.

Een tabakspijp: G. Bronwassen, Diependaalschelaan 243, Hilversum.

Prijsvraag No. 41 A

Wij geven ditmaal een herhaling van de prijsvraag der vorige week, daar in de figuur wel de ingang van den doolhof maar niet de toegang tot het middelpunt was aangegeven, waardoor momenteel geen goede oplossingen konden worden ingezonden.

Wie 't laatst lacht, lacht 't best

Is Uw glas of bril gebroken?
Onmiddellijke uitvoering van
Reparatiën en Recepten.

F. M. E. BOLLEMEYER
Opticiens

Javastraat 117 - Amsterdam.

Vraa'SPOOR'S
MOSTERD

„Hoe durft ze! Natuurlijk zal ik haar ontslaan. Ik laat m'n vrouw niet beleedigen!”
„Ik ben blij, dat je er zoo over denkt, Jan! Greet is in de keuken.”
„Uitstekend! Ik ga nu meteen naar kantoor en als ik opbel, zeg dan tegen Greet, dat ik haar wil spreken aan de telefoon.”

DE CIRKELGANG.
Jantje tegen Pietje: „Iederen morgen als ik een lepel levertraan neem, krijg ik van ma een dubbeltje.”
„En wat doe je daarmee?”
„Wel, die gaan in den spaarpot tot er twee gulden in is.”
„En wat doe je dan met die twee gulden?”
„Daar koopt ma een nieuwe flesch levertraan voor.”

RADIO-STORING.
„Wat 'n rare pudding is dat?” vond de jonge echtgenoot.
„Ja,” zei het vrouwtje, „ik was zóó ver met 't recept door de radio en toen was er ineens 'n storing.”

DE BEHULPZAME VROUW.
„Mijn man weet zich absoluut niet te helpen, als ik er niet ben,” verzekerde het eene vrouwtje.
„Die van mij ook niet,” zei toen de andere.
„Wat hij ook doet — of hij nou z'n goed verstaat, of z'n knopen aannaait of z'n sokken stopt, altijd moet hij bij mij komen vragen, of ik den draad voor hem wil insteken!”

ONVERWACHTTE WENDING.
Arts: „Nu, de kleine ziet er al veel beter uit. Mijne pillen schijnen te hebben geholpen. Wel ventje, hoe heb je ze gebruikt?”
Kleine Frits: „In mijn proppenschiet, dokter. Ik heb er spreuwen mee geschoten.”

DE ERFENIS.
„Toen ik vanmorgen wakker werd, kon ik het nog maar niet gelooven, dat mijn oom gestorven was en mij tienduizend gulden had nagelaten — 't leek een droom!”
„Dus jij erft tienduizend gulden?”
„Neen — het was een droom.”

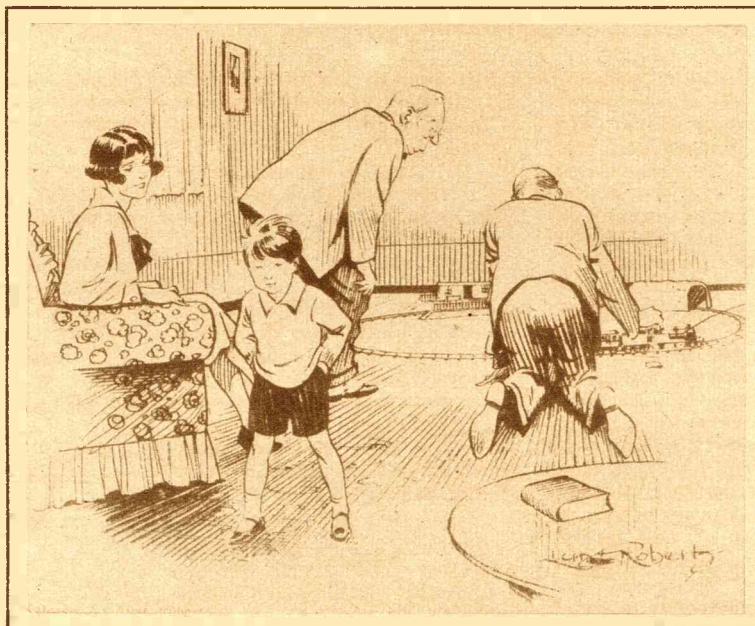
DE HELD.
„Je moet onze keukenmeid ontslaan Jan! Dat schepsel wordt zóó brutaal! Vanmiddag dreigde ze me de keuken uit te zullen gooien!”

„Hoe durft ze! Natuurlijk zal ik haar ontslaan. Ik laat m'n vrouw niet beleedigen!”
„Ik ben blij, dat je er zoo over denkt, Jan! Greet is in de keuken.”
„Uitstekend! Ik ga nu meteen naar kantoor en als ik opbel, zeg dan tegen Greet, dat ik haar wil spreken aan de telefoon.”

LETTERLIJK.
„M'n man heeft voor het nieuwe jaar 't voornemen gemaakt, om niet meer te rooken,” vertelde zij. Maar zij zuchtte. „Natuurlijk weer zoo'n voornemen, dat in rook zal opgaan.”

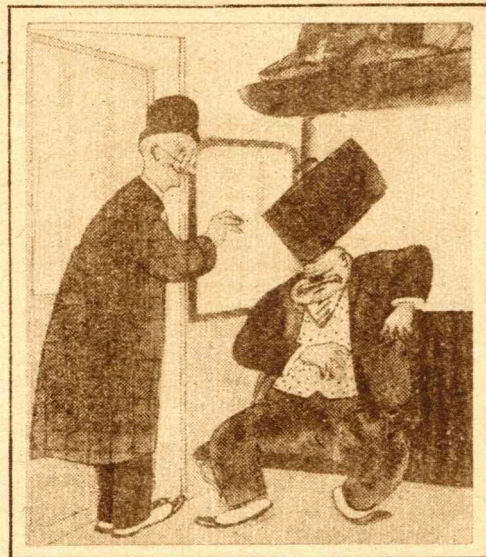
V. ROSSEM'S
Poorters-Toeback
30 ct. per half ons.

SUCCES.
„Weinig menschen kunnen succes verdragen — als 't van een ander is.”

Moeder: „Waarom noem je je nieuwe spoorthe, dat je met Kerstmis gekregen hebt, toch de „Spooktrein”, Henkie?”
Henkie: „Omdat ik het zoowat nooit te zien krijg.”
(The Passing Show)

EEN MISVERSTAND.
„Het eenige bezwaar dat ik tegen de woning heb, is, dat je in deze kamer een onduidelijk gebrom van stemmen hoort van de bureu.”
„O, dat is gemakkelijk genoeg te verhelpen, mevrouw. Dan maken wij de muren eenvoudig wat dikker!”
„Dikker? Maar dan kan ik heelemaal niets hooren!”

Gelukkig, dat de trein met zoo'n smak stilstaat. Anders zou ik die tasch nog vergeten hebben!” („Kaspar”, Stockholm)

HET UITSTEKENDE GEHOOR.

A: „En hoe gaat het tegenwoordig met uw gehoor?”
B: „O, het was prachtig in Wiesbaden.”
A (harder): „Neen, ik vroeg hoe het nu met uw gehoor gaat.”
B: „Neen, niet erg duur.”
A (zoo hard mogelijk schreeuwend): „Neen, neen, ik vraag hoe het gaat met uw gehoor!”
B: „O, uitstekend! Uitstekend!”

HIJ OOK NIET.

„Ik zou wel eens willen weten, hoeveel glazen bier je wel elken dag drinkt!”
„Nou, 'n stuk of vijf, zes!”
„Goede genade, ik zou niet eens zooveel water kunnen drinken!”
„Nou, ik ook niet, hoor!”

Uw Zenuwen

komen tot rust
en worden
gesterkt
door

Mijnhardt's
Zenuwtabletten

Bij Apoth. en Drogisten.

BLIJ.

„En hoe was het nieuwe stuk? Ik hoor, dat het een blij eindigend drama moet zijn.”
„Blij eindigend was het. Iedereen was blij, dat het uit was.”

OORZAAK EN GEVOLG.

„Mijn vrouw doet niets dan rillen en huiveren. Wat denk je, dat dat beteekent?”
„Een nieuwe bontjas, denk ik.”

DE ENERGIEKE.

„Mijn vrouw vraagt me nooit waar ik naar toe ga.”
„Heusch niet?”
„Neen. Ze gaat altijd zelf mee om te kijken.”

DE PECHVOGEL.

„Ik heb altijd zóó'n pech!” verklaarde de mismoedige man. „Ik weet zeker, als ik vandaag een zeepfabriek opzette, dat morgen 't wasschen uit de mode zou zijn.”

DE MAN EN DE VROUW.

„Waarom loop jij met zoo'n dunne overjas, terwijl je vrouw zoo'n prachtige nieuwen bontmantel heeft?”
„Och man, als ik maar aan dien bontmantel denk, breekt het zweet me dadelijk van alle kanten uit.”

HET BELASTINGBILJET.

„Zijn er brieven voor me gekomen, Fritsje?”
„Eén, vader, met 'n venster d'r in.”

Alambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar het sedert 25 jaar onovertroffen preparaat **Anusol** Suppositoria der Firma Goedecke & Co. In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af. Gen. vertegenw. voor Ned., Oskar Koch, A'dam, Adm. de Ruiterweg 196, Tel. 24196.

EEN VOORDEEL.

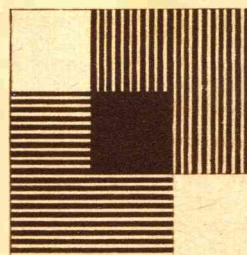
Zij: „De nieuwe gediensstige wil als iemand van de familie behandeld worden.”
Hij: „Da's prachtig, dan kunnen we haar ook precies vertellen, wat we van haar denken.”

ROOKT

Spa-tram

MISS BLANCHE

CIGARETTES

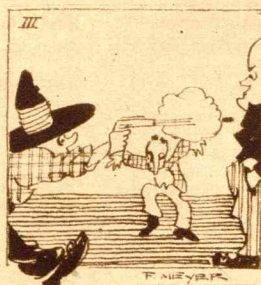
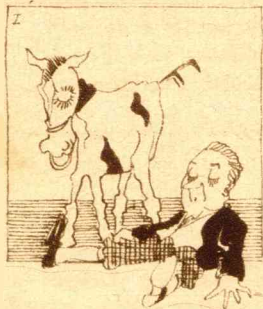

VIRGINIA

WEEKREVUE

I. Zooals dat bij iedere jaarwisseling gebruikelijk is, zijn er gedurende de eerste dagen van het jaar personen opgestaan, die zich om de een of andere reden geroepen achtten, eenige voorspellingen omtrent de komende maanden ten beste te geven. Het zijn gewoonlijk dames, die zich hieraan schuldig maken en nu moet men niet denken, dat het de traditionele tooverheksen zijn, voorzien van omslagdoek, bril, zwarte kat en uil, maar dames van het gewone genre, die b.v. een echte sealskin prefereren boven een gonjezak of iets dergelijks.

De aandacht is in het bijzonder gevallen op twee zgn. voorspellingen, één van een Italiaansche gravin, die erg fantastisch doet en één van een Amerikaansche juffrouw, die minder geheimzinnig optreedt en de koe bij de hoorns vat. De beide voorspellingen weerspreken elkaar weliswaar op eenige zeer belangrijke punten, maar dat is geen bezwaar en de profetieën worden er niet minder interessant door.

Volgens de beweringen van de laatste dame, zal de kroonprins van Engeland o.a. binnen 1½ jaar in het huwelijk treden met een Schotsche jongedame. Van het jaar echter zal hij waarschijnlijk met zóóveel succes van het paard vallen, dat hij niet meer in staat zal zijn, den troon van Engeland te bestijgen. Inmiddels wenschen we de Schotsche jongedame geluk met haar keuze, en hopen, dat er nog iets heel zal zijn aan het voorwerp harer aanbidding.

II. De zaken — aldus de profetes — van vele Amerikaansche millionairs en bankiers zullen in het water glijden, om er nooit weer bovenop te komen. De hier afgebeelde heer — een Amerikaansche bankier — is nog net voor het laatst boven geweest.

III. Mussolini — die herhaaldelijk verklaarde, onkwetsbaar te zijn, zoolang zijn tijd nog niet gekomen is, — zal in December een sluipmoordenaar toestemming geven, hem met een kogel te doordoren.

Vader: „Het is toch afschuwelijk met die tram — altijd plaats te kort.“
Zoon: „Maar vader, waarom klaagt u nu, u zit toch?“
„Jawel, maar je arme moeder moet maar den heelen weg blijven staan.“ (Sydney Bulletin)

DE OPTIMIST.

„Ik heb het geld niet“, verklaarde de man die betalen moest.
„Dan kom ik morgen terug“, zei de schuldeischer.
„Ik vertrouw, dat u dan in staat zult zijn om te betalen.“
„Ja, komt u vooral“, was 't vriendelijke antwoord.
„Uw optimisme doet me goed.“

AANGENAME ONTDEKKING.

„Hoe komt dat toch; er gingen anders altijd vierendertig zakken in dat kolenhok en nou gaan er maar drie en dertig in“, zei de kolenman.
„Goeie genade!“ herinnerde zich toen het dienstmeisje, „meneer was in 't hok, toen jullie met al laden begonnen!“

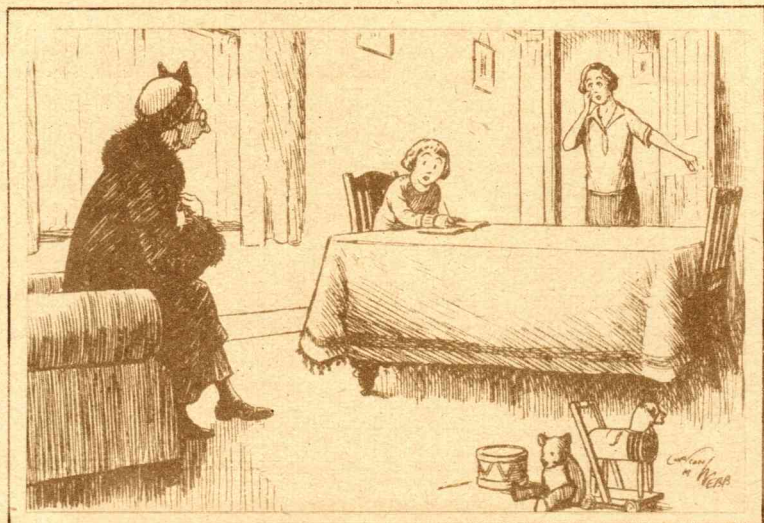
ALLEMAAL.

De jonge onderwijzer heeft zijn jongens voor een schoolwandeling mee naar buiten genomen. Het was een zeer heete dag en toen ze bij een kleinen vijver kwamen, gaf hij den jongens toestemming om te gaan baden. De vijver was echter maar klein en al heel gauw was er zoo'n verwarring, dat de onderwijzer uitriep: „Ja, hoort eens jongens, als jellui er nu allemaal in gaan, dan kunnen jellui er niet allemaal in, maar als je er niet allemaal in gaat, dan kunnen jellui er allemaal in.“

EEN RECEPT VOOR DE JUFFROU.
De wereldreiziger zat in den kring der pensiongasten op te scheppen over zijn ervaringen op een onbewoond eiland.
„We stierven langzaam den hongerdood, maar toen sneden we onze schoenen in stukjes en daar kookten we soep van — en zoo bielden we ons in 't leven.“
„Sst — Sst“, werd er toen gefluisterd. „Niet zoo hard — laat de hospita dat niet hooren!“

'n tractatie voor jong en oud!

Bezoekster: „Zoo, dat is aardig, dat je een dagboek houdt. Zet je er nu ook in, dat ik vandaag op visite geweest ben?“

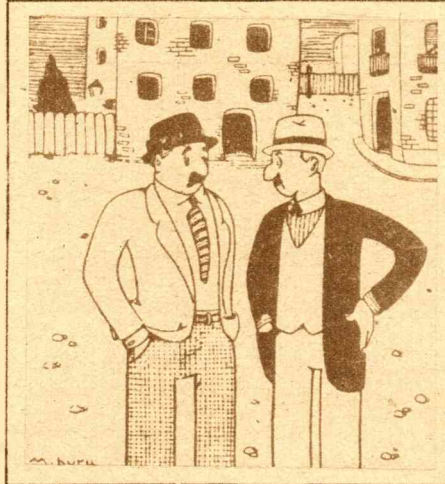
Kind: „O, ineen, ik zet er alleen belangrijke dingen in.“

(The Passing Show).

BAAS BOVEN BAAS.

Reiziger (aan het station, tot den portier): „Hoe lang moet ik hier op dit vervelende station nog wachten? Ik ben hier al langer dan een uur geweest.“

Portier: „O, meneer, dat beteekent nog niets: ik ben hier al vijftien jaar geweest.“

„Je ziet er best uit!“
„Ja, ik heb besloten niet meer te drinken.“
„Zoo? En hoe lang doe je het al niet meer?“
„Sedert vanmorgen.“ (Dorfbartier)

DE MACHT VAN ONDUIDELIJK SCHRIFT.

Men wil, dat een onzer eerste letterkundigen zoo onduidelijk schreef, dat een brief, waarin hij een vriendin uit zijn jeugd een som van f 100 ter leen vroeg, door deze werd aangezien voor een liefdesverklaring in optima forma.

Een tegenhanger van dit verhaal is hetgeen wij vermeld vinden omtrent het schrift van Horace Greely, den uitgever van een der grootste Amerikaansche bladen. Deze schreef zoo onduidelijk, dat een letterzetter veelal een maandenlange oefening noodig had, voordat hij het hieroglyphenschrift kon ontcijferen.

Eens had hij een bediende ontslagen. Toevalligerwijze had hij dit ontslag schriftelijk moeten aangegeven. Toen hij nu een jaar of wat later den ontslagen beambte ontmoette, had deze inmiddels een hoogst eervolle betrekking gevonden. Horace vroeg, hoe het hem ging.

„O, dank u, best“, luidde het antwoord, „dank vooral voor uw warme aanbeveling.“

„Aanbeveling? En ik heb je geen enkele aanbeveling gegeven“, zei Horace verbaasd.

„Neen, dat is waar. Maar uw ontslagbrief heeft u zoo onduidelijk geschreven, dat niemand de woorden kon ontcijferen. Alleen uw handteekening was leesbaar. En die heeft dan ook hare uitwerking niet gemist.“

Schrale lippen

ruwe huid gesprongen handen

PUROL

Doos 30-60-90 ct. Bij Apoth. en Drogisten.

MEUBELN

vindt U in
GOEDKOOPE
prijzen bij

A. L. BUEHRE
OVERTOOM 260

Modern meisje, tot haar verloofde: „Maar George, wat een aardig mooi dingetje heb je me daar gestuurd. Maar wat is het eigenlijk? Het is van goud, dat zie ik wel, maar een broche is het niet en ook geen ring en geen armband; ik heb nog nooit iets gezien wat er op lijkt. Wat is het toch?“
George: „Een vingerhoed.“ (The Passing Show.)

„THE MARMET“

UIT EEN ROMAN.

„Heeft de ellendeling dat durven wagen?“ brulde de vorst „sprakeloos“ van woede.

Veilinggebouw „DE ZON“

Gevestigd 1823

Singel 118-120 en Blauwburgwal 15 - A'dam

BELANGRIJKE VEILING

van INBOEDELS enz.

uit verschillende nalatenschappen,
op DINSDAG 18 JANUARI 1927

KIJKDAGEN: Zaterdag, Zondag en Maandag
15, 16 en 17 Januari van 10-3½ uur

Catalogus à 25 cent verkrijgbaar

De „Lichtste Wagen“
der Wereld.

Alléén verkrijgbaar bij:
P. F. L. DE RIDDER

alléén HARTENSTRAAT
Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 25.—
Vouww. m. kap „ „ 15.—

Krachtig
en
Onvermoeibaar
door
Sanatogen.

Inspannende geestelijke of lichamelijke arbeid, tijden van extra beslomeringen of zorgen, putten de bron van energie en zenuwweerstand spoedig uit. Zorg er voor de verzwakte zenuwen en het lichaam tijdig te versterken door met Sanatogen juist die stoffen toe te voeren — phosphorus en albumine — die noodig zijn om de gezondheid blijvend op te bouwen.

Een bekend arts in Engelschen Staatsdienst schreef:

„Wanneer ik gedurende enkele dagen Sanatogen gebruikt heb, kan ik mijn werk — dat vrij inspannend is — doen, zonder eenige vermoeidheid te voelen.“

Wees krachtig en onvermoeibaar door

SANATOGEN
Het zenuwsterkend voedsel

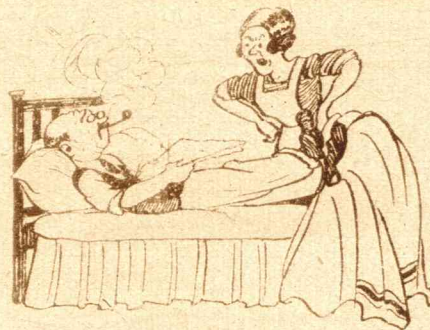
Verkrijgbaar in alle Apotheken en Drogisterijen vanaf f 1.— per bus.

DE GOEDE KOOKSTER.
Jonge vrouw, bezig met koken: „Daar is een bedelaar aan de deur — ik zal hem maar wat te eten geven.“
Man: „Een uitstekend idee — zulke lui moet je altijd afschrikken.“

EEUWIGE VRIENDSCHAP.
„En we blijven vrienden tot het einde toe.“
„Prachtig. Kan je me tien pop leenen?“
„Neen. Hier zijn we aan 't einde.“

VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD

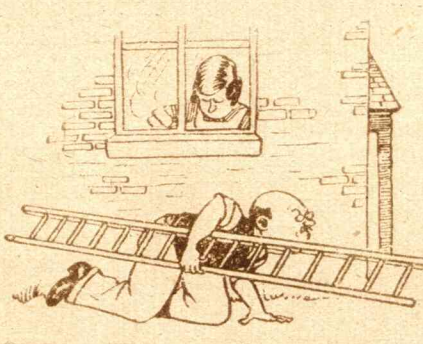
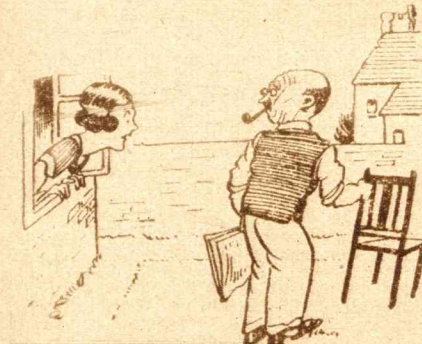
VADER'S VRIJE DAG.

Dat jij me ook altijd in den weg zit, als ik moet koken.

Pas toch op met je schoenen op m'n mooi tapijt.

Hoe kan ik nou het bed luchten, als jij er op ligt.

Je moest je schamen, zoo in je hemdsmouwen rond te loopen.

George, waar ben je?

ORZAAK EN GEVOLG.

"Sommige ongelukken," zei de onderhoudende man aan 'n diner, "worden ziek door het eten van selderie, anderen sterven liever, dan aardappelen te eten, of boerenkool, of mosselen."

"O ja," zei een gast, "ik ken een vent, die zijn heele leven at als een nijlpaard en toch stierf aan een snippertje ui."

"Nou, nu vraag ik jullie," riep de eerste spreker in verrukking. "Een man eet een snippertje ui en..."

"Dat zei ik niet," zei de ander. "Ik zei niet, dat hij 't op at. Hij gleed er over uit en toen is-ie 64 treden van een trap af komen rollen."

ONZE MEVROUWEN.

"Vijf diensten in acht maanden!" riep mevrouw uit, terwijl zij de getuigschriften doorzag van een zich presenterend keukenneisje.

"Helaas ja, mevrouw, waar zouden toch die goede mevrouwen uit den ouden tijd zijn gebleven!"

INVLOED.

Mijnheer Jansen is gelogeerd bij de familie Willemssen en wordt met dezen op een groot diner gevraagd bij de Pieterssens. Hij spreekt een van de heeren aan en zegt: "Zeg eens, meneer, als u veel invloed hebt op mevrouw Pieterssen, moet u haar eens een wenk geven, dat het tijd wordt aan tafel te gaan. Ik heb een honger als een paard."

"Ik? Ik heb heelemaal geen invloed op mevrouw Pieterssen. Ik ben namelijk Pieterssen zelf!"

ENFANT TERRIBLE.

"Wat doet u daar toch, tante?"

"Niets, Willem! Ik knijp een citroen uit."

"O, dan worden we gauw rijk! Pa zegt altijd: Als tante Mie maar eerst uitknijpt, krijgen we een boel geld!"

HET HERKENNINGSTEKEN.

Vreemdeling, die door den knecht van een bevriende familie van het station wordt afgehaald: "Je zoekt al zoo lang... heeft mijnheer je geen beschrijving van mij gegeven?"

Knecht, verlegen: "O jawel, maar er zijn verscheiden heeren met roode neuzen aangekomen."

RHEUMATIEK WONDERE GENEZING.

Na 20 jarig lijden door mij
IN VIER WEKEN GENEZEN!

Probeer mijn Behandeling Gratis.

Weinig lijdens kunnen zeggen groter slachtoffer der Rheumatiek en Jicht te zijn geweest dan Vrouw Lambertus van Overdam. Maasdijk B. 136, Kerkdriel, Gelderland, was gedurende twintig jaar. De rechterarm tot den elleboog en de spieren aan de rechterzijde van hals stijf en gezwollen; verder Rheumatiek in knie en lenden; en Ischias in linkerzijde en heup. Wat de arme vrouw gedurende al deze jaren moet geleden hebben is schier niet te beschrijven. Na vier weken behandeling met mijn "Duo-Formula" schrijft zij:

"Mijn oprechten dank voor uw behandeling. Vooreerst mijn knie, daar voelde ik den derden dag reeds veel beterschap in, den vijfden dag was alle pijn daaruit geweken en zoo geleidelijk beter. Nu bij het eind der behandeling is de knie geheel normaal, de arm is geheel beter, alles kan ik er weer mee doen en mijn hals is ook heelemaal geslonken. Ik kan nu weder goed loopen, wel een uur ver. Uw "Duo-Formula" behandeling heeft krachtig gewerkt, en behoort overal te worden aanbevolen."

Mijn gratis aanbod.

Laat ieder lijder, die dit leest, om een gratis 10 dagen voorraad dezer merkwaardige behandeling schrijven. Het geval van Vrouw Overdam bewijst, dat er geen te ernstig is om door deze behandeling genezen te worden. De Heer Arthur Richards, in wiens privé-laboratorium zij gevonden werd, zegt: "Ik zal niet rusten alvorens ik ieder lijder aan Rheumatiek, Ischias, Jicht, Knobbeltje of eenige andere Urinezuurziekte de gelegenheid gegeven heb mijne Behandeling gedurende 10 dagen op mijn kosten te beproeven."

Hoe dit aanbod aan te nemen.

Zendt noch geld, noch postzegels. Zendt eenvoudig uw naam en adres met de woorden: "Gratis Voorraad", per 10 cents briefkaart, waarna de 10 dagen Gratis Behandeling, tezamen met verklarende Brochure en beschrijving van meerdere wonderlijke genezingen, u per keurende post franco zal bereiken.

Adressee: Mr. Arthur Richards, Room 173, 50, Gray's Inn Road, London, W. C. 1, Engeland.

Porto naar Engeland: Briefkaarten 10 ct. Brieven 15 ct.

PHOTO-ARTISTIQUE
v. d. Helstplein 6 - A'dam

Het Kinderwagenhuis
Lutmastraat 49
hoek 2de v.d. Helststraat.

Laat U eens 3 prachtfoto's maken voor f 1.25. Vergrooting 35 X 45 naar ieder portret 5 gulden franco huis. Kunstvol geschiedde photo's uiterst billijk. Ontwikkelen en afdrucken voor Amateurs.

Kinderwagens. Kinderstoelen. Vouw-
wagens. Poppenwagens. Electr. Orna-
menten beneden iedere concurrentie.
Vliegende Hollanders . . . f 5.85
Poppenwagens . . . f 5.90 enz

ELEKTRO MED. APPARATE BAU, SCHEVENINGEN - SCHLAGER 1927

Voor OVERTOLLIG HAAR Electriche Haardooder (nieuwste vinding). Galvano Kaustic, Emab "Eureka" en Emab "Type B. 51 1926". Een druk van 1/4 seconde is voldoende om het sterkste haar te doden. Onschadelijk. Geen pijn. Ongevaarlijk. Geen littekens. Een jaar volle garantie. Emab "Eureka", compleet met Onder Emab "Type B. 51 1926" batterijen. Uniformprijs f 9,60 rembours compl. f 20,85 Franco huis. Inlicht. en verzending door EMAB, Scheveningen, Harstenhoekstr. 31

SPIEGELS

Direct van fabriek
op f 1.— per week.

Brieven onder Motto "Spiegels"
bureau van dit blad

Keizersgracht 234 - Amsterdam.

FOTOHANDEL
GERARD R. DE GOEDE
114 Adm. de Ruyterweg
b/d Krommert

Speciale inrichting voor het
ontwikkelen en afdrucken.
Vergrooten

Is een BAD met GEYSER luxe?? NEEN!!
Het is de eisch van den tegenwoordigen tijd.

Firma H. TER SCHIPHORST Hzn.
Nieuwe Heerengracht 213 bij de P. H. Kade - Amsterdam
COMPLETE BADINSTALLATIE f 120.—

Gebrek aan succes in zaken?

Probeer het eens met een
advertentie in "De Stad"!

Model A
f 100.—

GRAMOPHON f 5.— p. maand

(als tekening)

met 20 nummers (10 platen)

Vraagt gramophoncatalogus No. 167

Fabriek van Muziekinstrumenten

N.V. HEES & Co. - Delft

JUIST NOG TIJD. VOOR 'N WARM ONTJUT

H-O

VLUG KOKENDE
HAVERMOUT

GAAR IN 2 & 3 MINUTEN

Geldersche Rookworst

en dan van het goede merk, is werkelijk een
delicatesse. Overal verkrijgbaar.

STEGEMAN & Co. - Deventer

Zeet zeker een keurig modern
HARP ORGEL
met doorl. fluit, 3 spel 14 reg. voor
f 285.—

als geschenk. — Langdurige gar-
antie. — Franco huis. — Condities:

J. SAKES, Orgelhandel
Kanaalstraat 90 - Amsterdam

UW ADRES VOOR DE FEESTDAGEN:

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURGWAL 57 - 59. TEL. C. 1515.

EIGEN MESTERIJ:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

MIJNHARDT'S
Hoest-
tabletten
Keelpijn-
tabletten
Kiespijn-
tabletten
Hoofdpijn-
tabletten
Bij Apoth. en Drogisten
30c

Dr. H. NANNING'S

Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en
genezen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen.

De

Torpedovorm

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten a f 1.75
per doosje van 12 stuks.

CLEWITS & VAN DER WAL

Luxe- en Transportrijwielen

Ook op termijn

Model Rijwielstalling

— Repareeren —

"Walton" Rijwielen (eigen fabriek)

Agenten der Magneet en Juncker

J. C. R. Rijwielen

Bosboom Toussaintstraat 43

AMSTERDAM

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren

en Beambten.

Geen rente, noch

kosten vooruit.

Coulante voorwaarden

CENTR. CREDIET-

EN SPAARBANK

te Amsterdam.

Keizersgracht 302-304

20 Winkels. — 150 depôts.

CHRISPIJN'S

WIJNHANDEL

Rechtboomsloot — A'dam.

Goede Madera f 1.20 p. fl.

Goede wijn is levensvreugde

Gevatte
Koude
en hare gevolgen
verdrift men door
MIJNHARDT'S
Sanapirin
tabletten
Buisjes 75,40 en 25ct
Bij Apoth. en Drogisten

Wij verzekeren

ALLE VASTE RUITEN

in Uwe woning bij een

huurwaarde tot f 300.—

a f 0.45, tot f 400.—

a f 0.60, tot f 500.—

a f 0.75 en Uw inboedel

vanaf f 0.20 p. maand.

Eerste klas Amsterdamsche

Maatschappij. Geen polis-

en zegelkosten! Inschrijf-

geld f 1.—.

Laat U nog heden inschrijven

"ALASKA", Algem. Assu-

rantie- en Administratiekant.

Van Kinsbergenstraat 56

AMSTERDAM.